

Reisverslag fietsvakantie 2018

Oostenrijk – Slovenië – Kroatië – Italië - Oostenrijk

Inleiding

In 2018 wilden we eens wat anders dan de dingen die we gedaan hebben. Eens een keer naar een onbekend land, een land waar we nog niet geweest zijn. En mooi weer is ook altijd een bonus, dus we zochten naar het zuiden. Ik had goede berichten gehoord van Slovenië maar dat land is te klein om een hele fietsvakantie te besteden. Op zoek naar routes kwam ik de Midden-Europe routes van Benjaminse tegen. Door hier delen van te gebruiken en zelf wat toe te voegen (een langere lus door Slovenië en de Parenza route) konden we een ronde maken door Oostenrijk, Slovenië, Kroatië en Italië, inclusief een leuk boottochtje van Porec naar Venetië.

Terugkijkend kunnen we zeggen dat het een fantastische tocht was. Op eerdere tochten zijn we ook door Oostenrijk gekomen maar toen hadden we vaak slecht weer. Nu we het een keer met mooi weer meemaken, blijkt dat het prachtig is daar tussen de bergen. En een goed ontwikkeld fietsnetwerk. Slovenië is een plaatje, zeker als je door het Triglav National Park gaat. Ik dacht altijd dat het een arm land was, maar ik had het helemaal fout. Volledig West-Europees, vriendelijke mensen, je kunt betalen met de euro, heel veel natuur en Ljubljana is een hele gezellige stad.

Kroatië is wat minder ontwikkeld maar ook met een mooie natuur en cultuur. Venetië was druk maar dat vergeet je snel als je door de prosecco gebieden fietst. Het is een lust voor het oog, rustig en landschappelijk interessant. En hoe dichter je naar Oostenrijk komt, des te mooier en beter de fietsroutes worden. We begonnen in Salzburg en na maand komen we daar weer aan. Moe én voldaan. Het was mooi.

Maandag 23 juli: Koppl – Hallstatt

80 km (totaal 80 km) – 440 hm

Camping Klausner-Holl

Vrijheids verlangen

Zoekt een weg naar boven toe

Eindelijk weer weg

Zo, de kop is eraf. We hebben de eerst 80 kilometers gehad en het voelt weer als vanouds. De heenreis ging echter niet van harte. Naast regen en heel veel drukte, met name op zondag, hadden we ook wat andere tegenslagen te incasseren. De auto vond dat het tijd was voor een motorstoring en de boordcomputer ging aan het muite. Ik weet nu hoe alle wachtmuziekjes van Allianz, onze wegenwacht, klinken, zonder dat ik iemand aan de lijn heb gehad. Tenslotte weet ik hoeveel zenuwen ik kan verdragen als je het laatste tankstation overslaat, terwijl de tank bijna leeg is.

Afijn, er waren ook lichtpuntjes. Met de regen wilden we het kamperen nog even uitstellen. Zo komen we in Berg terecht (er is een tankstation) en daar woont Meneer Knorr. Hij heeft een nicotinesnor en gele tanden en ook een *Gasthaus*. En hij heeft een kamer voor ons. Daarnaast serveert hij een goed glas lokaal bier een oerdegelijk Duitse Cordon-blue schnitzel. Het dorp heeft een mooie kerk. Als de dienst uitgaat, staat de pater de auto's te zegenen met een wc-borstel met wjwater. Van die dingen.

Op zondag nog meer regen en doen we meer dan zes uur over 300 kilometer. We moeten kamperen, want we laten de auto achter op de camping, dus ik zet de tent in de regen op. Maar al dit leed is snel vergeten als we eenmaal op de fiets zitten. Temeer omdat het bij vertrek ook nog droog is en dat houden we zo de hele dag. Er is zelfs soms nog een zonnetje bij.

We zoeken eerst de aansluiting op de route. Die vinden we bij Seidenfeld. Gelukkig gaat dit grotendeels naar beneden. Hierna volgen we voornamelijk de Salzkammergutradweg en/of de R2. Via Thalgau en St. Lorenz komen we bij de Mondsee. Die ligt er heel blauw bij.

Het fietsen in Oostenrijk is zoals op de reclames. Via groene weidevelden, in de dalen, met allerlei bloeiend spul zien we de bergen om ons heen imponeren. Van de Mondsee steken we over naar de Wolfgangsee. Hiervoor moeten we een kleine pas (Scharflinger Hohe) over op 600 meter. Helaas moeten we daarvoor de weg delen met de auto's die vlot voorbij komen. Aan het aantal bordjes en kruizen te zien zijn er genoeg die het nog vlotter hadden willen doen maar dit niet gehaald hebben.

Hierna komen we vrij snel in Sankt Gilgen. Omdat het de eerste dag is, zijn we nog snel onder de indruk. Dat lukt hier goed. Prachtige vakwerkhuisen en alle balkons zijn bedekt onder een bloemenzee. Ze teren hier ook op het feit dat de familie Mozart hier vandaan kwam, alhoewel de bekende Mozart hier nooit geweest is. Wel is hier half China geweest en de andere helft loopt hier nog. Zo raak ik Mevr. van der Veeke hier ook even kwijt maar gelukkig hebben we telefonie.

De route loopt grotendeels langs de Wolfgangsee en soms hebben we en kijkje terug.

Strobl is bekend vanwege zijn stranden en zijn zonnige ligging. Wij boffen vandaag met het weer en daarom doen we ook even een broodje. Kan ondertussen de tent drogen.

Bad Ischl is een heel bekend kuuroord. Je kent het niet? Dan heb je waarschijnlijk geen geld want alleen de rijken komen hier. We fietsen een rondje door het stadje en vergapen ons aan de luxe gebouwen en de bloemige staat van het dorp.

Van Bad Goisern zou je ook denken dat het een kuuroord is, maar niets is minder waar. Ze maken hier schoenen. Handgemaakt bergschoenen wel te verstaan en dat doen ze zo goed, dat *the Terminator* ze zelfs hier aan komt

laten meten. We kijken nog even of we hem zien, maar hij had een andere afspraak. Het is wel een mooi fietspad hier.

Daarna gaan we door naar Hallstatt. Daar is ook het eindpunt van de dag. Het ligt aan het gelijknamige meer en is Unesco Wereld erfgoed. De huizen lijken aan de wand geplakt en zijn alleen te bereiken via smalle steile straatjes. Een plaatje.

Om te zeggen dat het hier druk is, zou een understatement zijn. De Japanse keizer moet zich afvragen waar al zijn onderdanen zijn. Nou hier dus. Inclusief de obligatoire selfie-stick.

Wij banen ons met moeite een weg door dit gekkenhuis om bij de camping te komen. Daar krijgen we een heel veld voor ons alleen omdat je er alleen met de fiets kunt komen. Als de tent net staat, krijgen we de eerste en enige plensbui van de dag. Het kon minder.

Na het eten lopen we nog even terug naar Hallstatt. Hiervoor krijgen we een sfeervol beeld terug. En er is nu niets meer te doen want de bami wordt opgediend en dan weten ze niet hoe snel ze weg moeten zijn. Voor een eerste dag vinden we het niet slecht. Kijken of dit morgen overtroffen kan worden.

Dinsdag 24 juli: Hallstatt – Irdning

53 km (totaal 133 km) – 688 hm

Camping Im Dorfl

Bergen kijken toe

Zwoegend op de fiets omhoog

Voldoening en moe

Door de regen en de hoge luchtvochtigheid is alles ontzettend nat. We pakken de natte dweilen, die zich een tent noemen, in en zitten precies om 9 uur op de fiets. De bewolking trekt langzaam op en het wordt een prachtige dag.

We ronden de Hallstatter See en nemen het fietspad richting de Koppenbruller Höhe. Het is gewoon mooi fietsen hier. Er is altijd een prachtig uitzicht en onderweg weten ze je met allerlei bordjes te verlokken tot stilstaan. Naar mijn smaak iets te vaak, maar Mevr. van der Veeke krijgt er geen genoeg van en wil elk bordje wel lezen.

De Höhe staat er niet voor niets in de naam. We moeten klimmen. Flink klimmen. Een stuk is 20% en een ander deel zit zeker op 16%. We zijn blij dat het een autovrij pad is en de steile stukken geasfalteerd zijn. Dat fietst toch iets gemakkelijk dat de steenslag die we een groot deel van de dag hebben. Maar het voorkomt niet dat we af moeten stappen en de laatste 100 meter gaan lopen. Want als de verzuring eenmaal aan tafel schuift, dan is er niets meer te eten.

Het is inmiddels zo heet geworden dat Mevr. van der Veeke in haar ondergoed fietst. En bij beekjes maken we de hoofddeksels nat om wat verkoeling te krijgen. Bad Aussee laten we links liggen en nemen de R19 naar Pichl-Kainisch. Het is een pad met grove kiezels die helemaal vlak lijkt. Zelden ben ik meer optisch gefopt. Met veel moeite halen we de 7 km/uur. En onder een brandende zon, verdient dit toch echt het predicaat 'ploeteren'. Daarna hebben we een mooi stuk door dorpjes en velden. We passeren Obersdorf, Bad Mitterndorf en Krungl. Het asfalt fietst toch wat beter door dan gravel. Het valt me trouwens op hoeveel elektrische fietsen, met name ATB's, er fietsen. Ik schat dat 90% van de fietsen die we tegenkomen elektrisch is. Wij doen het voorlopig nog even zonder.

Vlak voor Klachau komen we langs de grootste skischans van de wereld. We willen ook wel eens weten hoe dat voelt om van zo'n schans af te gaan en winnen meteen de wereldcup van 2018.

Van Tauplitz naar Trautenfels dalen we voornamelijk. En daar zijn de benen heel blij mee. Het dorp Trautenfels ligt rond het gelijknamige kasteel. Met zijn dertig meter ligt het niet heel hoog, maar het ligt er al sinds de 12e eeuw. Tegenwoordig zit er een landschap- en folkloremuseum in.

Hierna is het nog maar een klein stukje naar Irdning. We vinden daar een prachtig kleine camping maar er is niemand bij de receptie. Van een schoonmaakster krijg ik de sleutel van het sanitair en ze belooft dat er morgen iemand komt. Het sanitair is een van de mooiste die ik ooit gezien heb. Verderop zit een Bila waar we koud bier en eten halen. Het is maar iets meer dan 50 kilometer vandaag maar we zijn beiden behoorlijk stuk. En ondanks dat we pas twee dagen onderweg zijn, voelt het alsof we al twee weken op pad zijn. Helemaal goed zo. Morgen de derde dag en daarna wordt het gemakkelijker.

Woensdag 25 juli: Irdning- Mautern (im Steiermark)

77 km (totaal 210 km) – 557 hm.

Gasthaus Maier

Werken voor de pas

De afdaling maakt veel goed

Geen groter geluk

Het plan voor vandaag is simpel. We hebben eerst een stukje vlak. Dan gaat het wat op en neer, eindigend in een klim. En daarna gewoon lekker kilometerslang afdalen. Vooral dat laatste kijk ik naar uit.

Maar we beginnen met een ontbijt in de zon. Ik zou haast zeggen ‘eindelijk’ een ontbijt in de zon maar we zijn pas drie dagen onderweg, dus ik heb geen reden zo kritisch te zijn.

We zitten nog in het Ennstal en we fietsen langs de Enns, dus de route moet wel de Ennstalradweg heten. In Wörschach doen we de boodschappen voor de lunch. Op de heuvel boven het dorp schijnt kasteel Wolkenstein te liggen maar we zien er niet veel van. Alleen een paar steenhopen uit de verte. Dat blijft er dus over van een van de best ontwikkelde en versterkte kastelen in de loop van de tijd. Uiteindelijk komen we bij Liezen. Het is een industriestad, dus we slaan het centrum maar over.

Selzthal is een verbindingstal tussen de Enns en de Mur. Je kunt het nauwelijks een pas noemen dus we hoeven niet veel te klimmen. Boven de pas torent de burcht Strechau.

Wij kijken uit over een breed dal waar we via rustige fietspaden en wegen richting de Schoberpass gaan. We passeren kleine dorpjes als Barndorf, Trieben, Gaishorn en Treglwang. Het heet hier de Rastlandradweg oftewel de R15. Het valt ons op dat het heel anders is dan vorig jaar. Toen fietsten we langs de Franse westkust, ook mooi, maar wel een beetje saai. Met de bergen hier heb je altijd een mooi uitzicht. De mensen zijn vriendelijk en noemen ons ‘tüchtig’. De automobilisten zijn galant. Ik ben er alleen nog niet achter hoe de groet-cultuur in elkaar zit. Dat varieert van uitbundig zwaaien tot het compleet negeren. Ik vermoed dat de Oostenrijker van nature nors is maar dat ze het gedrag, door het toerisme, hebben moeten aanpassen. Sommigen gaan erin mee, anderen zijn er nog niet klaar voor.

Bij Barndorf vinden we een mooie lunchplek. Je ziet in de dorpen ook vaak een watertrog met drinkwater. Is niet alleen fijn om je bidon te vullen, je kunt er ook heerlijk even afkoelen. Vandaag is het wat minder warm dan gisteren, dus ik heb er niet in te kruipen.

Hierna klimmen we langzaam omhoog naar de Schoberpas op 849 meter. Het is een geleidelijke klim op een rustige weg. In het dorpje Wald op de pas is niets te doen. En daarna begint het grote genieten. Er is werkelijk niets fijner dan een geleidelijke afdaling. Ik kan me voorstellen dat een elektrische fiets zo voelt. Je hoeft nauwelijks te trappen maar je gaat toch 30 km/uur. We kiezen ervoor om de Bundesstrasse te nemen omdat het mooi asfalt is en hij erg rustig is. Zo flitsen de kilometers voorbij. Op een gegeven moment zijn we even de weg kwijt en vraagt Mevr. van der Veeke waar we heen moeten.

Een paar kilometer voor Mautern komen we langs Schloss Ehrnau. Het ziet eruit als een trieste bedoening en staat nu leeg. In de dertiende eeuw gebouwd, in de veertiende eeuw door de Turken vernietigd. Daarna heeft het tweehonderd jaar geduurd om het weer op te bouwen en dan maken ze er dit van. In de tussentijd bewoond door vele edelen, maar het absolute diepte- (of hoogte-, het is maar hoe je het bekijkt) was in de jaren tachtig, toen er een discotheek in zat. Nu staat het leeg.

Er zijn hier geen campings dus we moeten een Gasthaus zoeken. Google geeft weinig opties, dus we kijken in de dorpjes zelf. In Mautern zijn er meerdere. We komen bij Familiengasthof Maier uit. Niet goedkoop, maar we hebben een hele luxe kamer en een mooi balkon. Ik denk dat Willem wel blij is dat we onszelf zo een keer verwennen.

Donderdag 26 juli: Mautern (im Steiermark) – Fischeing

67 km (totaal 277 km) – 441 hm

Camping 50+ park

Weg van Maria

Een kaarsje branden

Op hoop van zegen

Sjonge, ik zou er wel aan kunnen wennen, zo'n Gasthaus. Een bed net zo groot als onze tent, we op een paar meter afstand en ongelimiteerde stroom en wifi. Het leek wel even vakantie. Ook nog makkelijk inpakken zo. Maar goed, het prijsverschil is nogal groot. Ik was, met eten en drinken, iets meer dan €200 kwijt. Als we kamperen, zit ik rond de €40 voor camping en eten, en dat scheelt me net iets teveel. Daarnaast gaat er niets boven de vrijheid van een tentje.

De dag begint gemakkelijk. We hebben nog 25 kilometer afdaling te goeden totdat we in St. Michael komen. Ondanks dat het dal hier vrij breed is, horen we altijd wel een snelweg of een trein. Alle verkeersstromen moeten toch door het dal, dus je ontloopt elkaar niet. Spoor en snelweg lopen vaak vlak naast elkaar. Met het fietspad gaan we soms nog door de velden.

In St. Michael maken we koffie in een parkje. Er hebben hier nogal wat mensen gewoond. Eerst de Kelten en de Illyriërs. Daarna de Romeinen. Tijdens de volksverhuizing kwamen de Avaren en later de Slavische stammen zoals de Kroaten en Slovenen. Daarnaast is te melden dat in 1478 het complete gewas verwoest werd door sprinkhanen. En tot overmaat van ramp zwierven twee jaar later de Turken op een 'vurige' manier door het dorp. Het is gewoon een godswonder dat wij hier koffie kunnen zitten drinken.

Daarna wordt het nog erger dan Turken en sprinkhanen. Via een aantal verwarrende bordjes willen ze ons van de route af hebben, maar we laten ons niet gek maken. In het profiel van gisteren zie je nog even een puntje aan het einde. Die willen we gewoon doen, al gutst het zweet door de bilnaad. Dit laatste stukje brengt ons in het Murtal en we stappen over op de Murradweg. Ik kan melden dat die ook mooi is.

Knittelfeld is eigenlijk de eerste grotere stad die we tegenkomen. Veel industrie en wel twee treinmusea. Niet echt onze smaak, dus we willen door. Maar daar houdt een fikse regenbui geen rekening mee. We schuilen een kwartiertje en kunnen dan alsnog verder.

Het volgende profiel laat deze keer maar één grote piek zien. Dat is de Obdacher Sattel van 955 meter. Maar vandaag komen we niet zo ver. We doen alvast wel een stukje van de klim. En ik kijk uit naar de afdaling morgen.

We stoppen bij de 50+ camping in Fischeing. Daar zijn we al om half drie. Met onze leeftijd kunnen we er terecht en aan de rest van de bevolking te zien halen we de gemiddelde leeftijd flink naar beneden. Ik lees dat de plaatsen 100 m² zijn met aansluiting voor water, stroom en tv. Met ons tentje zouden we maar 6% van zo'n plaats innemen. Gelukkig hebben ze ook een veldje in de boomgaard waar we heel mooi staan. En ik moet toegeven, de rest van de camping is ook erg mooi opgezet.

Omdat we zo vroeg zijn besluiten we nog even naar Maria Buch te fietsen. Dat ligt een paar kilometer verderop en de kerk daar is het belangrijkste bedevaartsoort in de Boven-Murtalen en de oudste (10e eeuw) in Steiermarken. Blijkbaar zijn alle pelgrims op vakantie want we zijn er helemaal alleen. En dat geeft ons alle rust om de pracht en praal te bewonderen want er is versierd als bij een Tinder-date. En er zijn natuurlijk weer allerlei legendes bij de kerk. Koningin Eleonora was haar bijbel kwijt en erin zat een compromitterende brief van een edelman. Als ze die terug zou vinden, dan zou ze een kerk bouwen. En waar ligt die bijbel? In het huidige Maria Buch, dus er wordt een kerk gebouwd. Daarnaast is er het verhaal van de Turken (altijd weer die Turken) die zes enorme kaarsen schonken. Maar die hadden ze gevuld met buskruit dus aansteken is biem-boem. Gelukkig struikelt iemand met zo'n kaars en het bedrog komt aan het licht. Wij vinden het in elk geval een mooi koel, sereen en rustig plekje.

Wij doen nog even boodschappen en gaan terug naar de tent, waar het af en toe spettert. Vanavond moeten we weer zelf koken. Er zijn een paar aanpalende lege hutjes met veranda en meubilair. Daar kunnen we mooi zitten. Morgen gaan we de Obdacher Sattel op.

Vrijdag 27 juli: Fisching – Lavamünd

84 km (totaal 361 km) – 448 hm

Camping Lavamund

De top is in zicht

Een afdaling wacht op ons

Geen groter genot

Gedurende het eerste deel van de dag gaan we klimmen. We moeten naar de Oberdacher Sattel op 955 meter.

Die brengt ons in Karinthië. Maar voor het zover is, hebben we gelukkig nog wel wat te zien.

Eerst komen we langs de kasteelruïne Eppenstein. Het ligt mooi op een heuvel maar ik vraag me altijd af hoe zoiets werkte. Voordat ze uit hun kasteel zijn, is de vijand toch allang weer voorbij? Ik snap dat je uitzicht hebt (alhoewel ik ook daar aan twijfel met al die bomen) maar dan? Vlug naar beneden rennen? Stenen gooien? Geen idee. Hij is in elke geval rond het jaar 1000 gebouwd en heeft toen 650 jaar het dal bewaakt. Daarna is hij in verval geraakt en nu is er dit over.

De route loopt veel langs grote wegen vandaag. Dit komt omdat het dal zo smal is. Na Bad St. Leonhard zou ik het zelfs niet meer dan een kloof willen noemen. Er is dan ook geen fietspad meer, maar we moeten dan via de grote weg. Het stikt hier ook van de houtzagerijen. Naast de geur van vers gemaaid gras, vind ik die van net gezaagd hout heerlijk. We horen zagen snerpen en vrachtauto's rijden aan met bomen en af met planken.

Het laatste stuk klimmen we door het bos. We lazen dat het in Nederland de warmste dag ooit zou worden. Hier kunnen ze er ook wat van en dan is een beetje schaduw fijn. Het is trouwens een makkelijke geleidelijke klim en we zijn boven voor we er erg in hebben. Het nadeel van het bos is dat je geen uitzicht hebt. De gps registreert 988 meter en dan gaan we weer naar beneden.

Er volgt nu een afdaling van wel 40 kilometer. Ja, je leest het goed. 40 kilometer. Niet dat je helemaal niet hoeft te trappen, maar het kost niet veel inspanning. In Bad St. Leonhard is er een culinair feest. We signaleren de eerste bierdrinkers en de worsten hangen al boven het vuur. Tussen de feestgangers door zoeken wij de bezienswaardigheden. Eerst de kasteelruïne van Gomarn. In 1287 gebouwd en in 1762 afgebrand. De brandmelders waren nog niet geïnstalleerd of het brandde weer af. Toen heeft men het maar opgegeven.

Vervolgens gaan we op zoek naar 'de' Parochiekerk. Hierin is de meest uitgebreide collectie middeleeuws glas in lood van Karinthië te vinden. Maar laten er nu maar liefst twee kerken zijn in dit gat. En ze liggen alle twee op een heuvel. De eerste is mooi van binnen maar die is het niet. Voor de tweede gaan we een loeisteile heuvel op om erachter te komen dat dat wel de goede kerk is en dat hij gesloten is.

Via een autoweg, maar wel lekker dalend, gaan we naar Wolfsberg. Een grote plaats van 25.000 inwoners gedomineerd door kasteel Wolfsberg dat natuurlijk op een heuvel ligt. Daar hebben we het wel even mee gehad, dus we zien het alleen vanuit de verte liggen.

Vanaf hier zitten we op een mooi fietspad langs de Lavant. Dit fietst een heel stuk fijner dat op of langs een autoweg. Om ons heen rommelt het. Er zit voldoende onweer in de lucht. Als het begint te druppen schuilen we even in een toren waar we een kopje thee maken. Iets verder komen we langs Sankt Paul. Hier staat een Benedictijns stift op een rots van 70 meter. Het komt voor ons net boven het maisveld uit. De stift is een van de drie grootste in Karinthië.

In Lavamünd doen we boodschappen terwijl het om ons heen dondert en bliksemt. De camping is een grasveld bij een zwemplaats, waar we de faciliteiten mogen gebruiken. Dan vind ik €23 best nog veel. De campings in Oostenrijk zijn duur, maar meestal zijn de faciliteiten er ook naar, inclusief wifi. Als we de camping op komen begint het te plenzen. Gelukkig zijn er nauwelijks kampeerders en is er een afdak waar we onder kunnen zitten. Eerst maar aan het bier en douchen. Na een tijdje schijnt de zon weer en zet ik het tentje op. Het was weer een prachtige dag. Morgen hebben we (weer) een klimdag en steken we via de Seebergsattel (1216 m) over naar Slovenië.

Zaterdag 28 juli: Lavamünd (Oostenrijk) – Zgornje Jezersko (Slovenië)

70 km (totaal 431 km) – 1061 hm.

Camping Alpiski

De geest stelt zich voor

Het ergste ooit ervaren

Koester het moment

Dit is wat we vandaag ongeveer gaan doen. Eerst hobbelen we een tijdje op en neer. Dan klimmen we vanaf ongeveer 500 meter naar 1200 meter. Bovenop gaan we de grens over naar Slovenië. Dan dalen we nog een kilometer of vijf en we denken dat we dan helemaal gesloopt aankomen op de camping.

We beginnen alvast met mooi weer en dat is fijn. De tent kan even drogen en alles past in één zak. Voor ons is dit een onontdekt stukje Oostenrijk. Kleine weggetjes, soms een fietsroute en aardige Karintische dorpjes. En in elk dorp natuurlijk een kerk. Zoals er ook om de paar honderd meter een religieus ‘iets’ staat, tot zelfs kappelletjes in de voortuinen.

Onderweg naar Bleiburg komen we een hangbrug tegen met houten planken. Erover fietsen wiebelt wat dus we gaan maar lopen. Deze is speciaal voor fietsers en wandelaars gemaakt.

Je merkt dat we dichterbij Slovenië komen want de plaatsen krijgen dubbele namen. Zo heet Bleiburg ook Pliberk. Het is al best zwaar fietsen dus we zijn wel aan een koffie toe. Mevr. van der Veeke heeft er een lekkere ‘snecken’ bij gekocht, een ritueel dat we dagelijks doen. We fietsen de calorieën er toch wel weer af.

Bleiburg is een druk stadje met smalle straatjes. Er is veel blik in het stadje waardoor we in het centrum bijna de pestzuil missen. Van Bleiburg Castle zien we helemaal niets.

Die in Globasnitz is daarentegen niet te missen. Het is een gat van niets maar een kasteel uit een sprookje. Slot Elberstein is door een zonderling neergezet en het ziet er nog steeds prachtig uit.

Bij een meertje (Sonnegger See) gaan we even ‘jausen’ en eten we een boterhammetje. Er is veel te zien en gelukkig vinden we een plekje in de schaduw want de temperatuur zit weer rond de dertig graden.

Ondanks alle fietservaring zien we wat op tegen de klim zo meteen. Het is best een lang stuk dat we omhoog moeten. In Noorwegen deden we dit een paar keer per week maar inmiddels hebben we al een week in de benen zitten en eigenlijk zijn we toe aan een rustdag. We rekenen uit dat het minstens drie uur omhoog fietsen is, in een lage versnelling. De temperatuur werkt natuurlijk ook niet erg mee. In Sitterdorf halen we daarom nog wat extra’s te drinken. Het eerste deel, tot Bad Eisenkapel, loopt nog op een vrijliggend fietspad langs de Vellach en gaat nog niet zo steil. En we komen langs een natuurlijke bron zodat we de bidons nog bij kunnen vullen.

Daarna is er nog maar één weg. Die is op zich niet druk maar wel geliefd bij de motorrijders die met hels kabaal en hoge snelheden langs komen razen. Ondertussen klimmen wij geduldig voort. Het is gewoon een kwestie van de trappers naar beneden blijven duwen. Ik klim iets sneller dan Mevr. van der Veeke dus ik wacht regelmatig even op haar. Meestal gewoon langs de kant in de schaduw maar soms is er een mooie waterplaats om even af te koelen. Niet dat we extra motivatie nodig hebben maar bordjes die voor beren waarschuwen geeft je wel energie om door te fietsen.

Een paar kilometer onder de top komen we in een serie van haarspeldbochten terecht. Niet dat het daar gemakkelijker van wordt, maar je hebt iets meer uitzicht. En uiteindelijk zijn we dan op de Seebergsattel op 1215 meter. De benen zijn moe maar dat wordt ruimschoots gecompenseerd door de voldoening. Om dit op eigen kracht te (kunnen) doen voelt gewoon goed. En dan wil ik extra kudos geven voor Mevr. van der Veeke, die dit toch maar zo even doet zonder mopperen en klagen. Waar vind je tegenwoordig nog zo’n vrouw?

Er zijn geen grensformaliteiten, dus we kunnen zo door. Aan de andere kant zijn nauwelijks motoren meer maar dat kan te maken hebben met het slechtere wegdek. We dalen in een paar minuten een paar honderd meter en komen bij de camping. Moe maar voldaan. Tentje opzetten en douchen. Om gewicht te besparen hebben we geen eten en drinken meegenomen. Maar de kroeg bij de camping heeft een koude Radler en verderop zit een restaurant waar we voor een habbekrats eten. Dat hebben we verdiend.

Zondag 29 juli: Zgornje Jesersko – Bled

70 km (totaal 501 km) – 471 hm

Camping Bled

De groene wereld

Brengt de zintuigen tot rust

De hectiek voorbij

Goed, daar zijn we dan in Slovenië, ‘Zi only country with loooove in it’s name’. Eerst even wat feitjes; Het is ongeveer half zo groot als Nederland en een van de groenste gebieden van Europa (50% is bos). Je betaalt er gewoon met de euro en de meeste mensen spreken Engels. Het heeft een roerige (en ook bloederige) geschiedenis maar is een zelfstandig land sinds 1991. ‘from sea to ski in half an hour’ zegt wat over het verschil aan klimaat en landschap. En er is heel veel diversiteit in planten (2600 soorten). Je komt hier in het wild beren, lynxen en wolven tegen. Dus maar even niet wildkamperen hier.

Wij krijgen de eerste indruk door de afdaling naar Kranj. We suizen door nauwe kloven naar beneden met overal groen om ons heen. Het kan niet te hard want daar is het wegdek niet naar. Maar dat groene kunnen we beamen. Onderweg komen we langs kleine dorpjes met her en der een restaurant en café. Van de taal kan ik niets maken. Buiten de cafés staan borden met teksten wat van alles kan betekenen. Van ‘gratis bier vandaag’ tot ‘vanavond groepsseks met partnerruil’. Lijkt me maar beter om ze nog even te mijden tot ik meer weet.

Net als in Oostenrijk, is het hier ook erg religieus, om de haverklap een kapel, kruis of kerk. Het valt ons op dat ze allemaal prachtig beschilderd zijn met andere Bijbelse taferelen dan we gewend zijn. Daarnaast staan er in de velden een soort van rekken met dakjes. Ik denk dat daar vroeger het hooi gedroogd werd maar nu heb je daar die plastic balen voor.

Na een kilometer of dertig komen we in Kranj. Het is de vierde grote stad van Slovenië. Alhoewel het grotere buitenwijken heeft, doet het centrum mij aan als een soort provinciestad. Het is erg rustig ondanks dat het een studentenstad is, waarschijnlijk slapen die nog allemaal. We zoeken even het kasteel op, dat er uitziet als een groot huis, en rijden door de achteraf straatjes.

Daarna gaan we richting Bled. We hadden gehoopt op een makkelijke dag omdat we eigenlijk een rustdag nodig hebben. Maar dat doen we liever bij Bled, dus vandaar dat we toch op de fiets zijn gestapt. Helaas bevat vandaag toch weer een aantal venijnige klimmetjes. Maar er is ook een hoop moois te zien. Kerkjes met hoerig rode daken. Slaperige dorpjes, rustige wegen, kabbelende waterstroompjes. En overal de dramatisch hoge bergen op de achtergrond.

Zoals ik al zei, het geloof speelt hier een belangrijke rol. De meeste dorpjes hebben minstens één, maar vaak meer dan één kerk. Podbrezje is daar zo’n voorbeeld van. De linkerkerk is gewijd aan St. James maar de rechter is interessanter. De Tabor kerk is gelegen op een heuvel en ziet er meer uit als een vesting dan een kerk. In de 14e eeuw was dit een toevlucht wanneer de Ottomanen weer op oorlogspad waren.

Via klimmen en dalen komen we in Bled. Na de landelijke rust is dit een aanslag op de zintuigen. Stel je het strand bij Zandvoort op de eerste zomerse dag voor. Vermenigvuldig die drukte met vier en dan heb je Bled. Desalniettemin is het een magische plek. Het azuurblauwe water. Het eilandje met het kerkje. En *Castle Bled* dat imposant uittorent boven het meer. Je moet het gezien hebben.

De camping is vol. Er staat een groot bord maar, aan de file van auto’s, caravans en campers te zien voor de ingang, dringt dat niet door. Gelukkig hebben ze voor wandelaars en fietsers nog wel wat plek. Op een smalle strook op de helling aan de rand van de camping past ons tentje net. En we hebben een prachtig uitzicht op *Castle Bled*. Hier doen we het voor. En morgen een dagje relaxen.

Maandag 30 juli: Bled

7 km gewandeld

Camping Bled

Tijd voor ontspanning

Het koele blauwe water

Wast vermoeidheid weg

Vandaag hebben we een rustdag. Niet dat ik dan langer in de tent blijf liggen. Want om kwart voor zeven ben ik wel uitgelegd en daarnaast brandt de zon net op de tent. Maar we doen wel wat rustiger aan. Het enige wat op het programma staat is een rondje om het meer.

Het meer van Bled is in de ijstijd gevormd en is ongeveer 2100 bij 1380 meter. In het meer ligt het enige natuurlijke eiland van Slovenië. Al in de IJzertijd is hier bewoning geweest en omdat het zover van de handelsroutes lag hebben de Romeinen er weinig belangstelling voor gehad.

Door de mooie ligging en de warme wateren was het meer al vroeg in trek bij de middeleeuwse pelgrims die kwamen bidden in de kerk op het eilandje. Maar de heer van het kasteel in de 18e eeuw vond het maar niets en wilde het meer leegpompen om van de klei bakstenen te maken. Gelukkig ging dat niet door. Een Zwitserse dokter zag de mogelijkheden en opende in 1855 een kuuroord. Niet lang daarna kon je hier met de trein komen en sindsdien is het hier een gekkenhuis,

Het kasteel kan zo in Game of Thrones. In de 11e eeuw gebouwd en in de 16e eeuw fors uitgebreid. Op het eiland staat 'the church of the Assumption' uit de 17e eeuw. Veel mensen gaan er met een gondelbootje heen zoals je op de foto's kunt zien. Het is een mooi eilandje maar ik zou er niet willen wonen want de klokken hebben last van ADHD, zo vaak horen we ze beieren.

Wij houden het bij een rondje om het meer maar we willen natuurlijk wel de bekende Bled cake proeven. Dit blijkt een soort van tompouce te zijn zonder glazuur. Wel lekker. Er mag een hoop ook niet in Bled zoals de borden laten zien. Toch neem ik nog even een duik in het koele blauwe water.

Dinsdag 31 juli: Bled – Kransjka Gora

40 km (totaal 541 km) – 635 hm

Camping Natura Eco

Soms loopt het anders

Flexibiliteit gewenst

Geef je er aan over

Vandaag moet het dan gebeuren. De bedoeling is om over de Vrsic pas te gaan die tot 1611 meter gaat. We zijn uitgerust en er helemaal klaar voor. Fikse uitdaging, maar moet toch te doen zijn.

Toch loopt het niet altijd zoals je denkt. Het begon allemaal goed. We zijn op tijd weg in Bled. Als we gaan is het nog rustig en redelijk koel. We beginnen meteen met een klim om bij het meer weg te komen. Maar de benen voelen goed en het gaat zonder problemen.

Al vrij snel zitten we in het Triglavski National Park. Dit park bestrijkt 4% van Slovenië en is vernoemd naar Mount Triglav (drie toppen), de hoogste met zijn 2864 meter. Hij is beroemd en staat zelfs op de vlag. Vroeger geloofde men dat deze toppen een driehoofdige god huisde die wat te zeggen had over de lucht, de aarde en de onderwereld. We zien hem pas later maar genieten wel van de rust en de schoonheid van het park. Dat is ook de reden dat we er doorheen gaan.

We klimmen tot ongeveer 800 meter. Het laatste stukje is lopen want 18% halen we niet met bagage. Daarna hebben we een afdaling naar Mojstrana, op 600 meter, waar het tijd is voor koffie. We vinden een plekje in de schaduw want de temperatuur gaat alweer richting de dertig graden. Er komt een aardige Sloveen langs die een praatje maakt. Hij vraagt waar we heen gaan en stelt ons helemaal gerust. De Vrsic is prima te beklimmen met de fiets. *'At the top you just zig-zag your way up'*. Daardoor vergeten we helemaal om in het dorp te gaan kijken naar de walnootboom met een omtrek van vijf meter. Andere keer dan maar van mijn bucket-list strepen.

Na Mojstrana komen we op een, door de EU gesubsidieerde, fietsroute. Het is aangelegd op een oude spoorweg, mooi asfalt en veel koffiebankjes erlangs. Op sommige plekken zijn de restanten van de spoorlijn nog te zien. De uitzichten worden er alleen maar mooier op. We denken zelfs Mount Triglav te zien liggen maar het zijn zoveel punten dat we het niet zeker weten. Het is in elk geval wel erg fraai.

In een van de gesubsidieerde hutjes, vlak voor Kransjka Gora, doen we lunch. Inmiddels zit de temperatuur op de 33 graden. Oftewel 'snikheet' zoals ik een Hollandse dame hoorde zeggen. We worden er helemaal door lamgeslagen. Maar goed, dit is waar we voor gekozen hebben, dit is wat we gaan doen.

Maar eenmaal op de fiets zien we het niet zitten. Het zweet gutst uit alle poriën en ik voel me als een kip in een braadzak. Bij Mevr. van der Veeke is het al niet anders. Verder dan haar ondergoed gaat ze niet en ook dat helpt al niet meer. Tijd om de plannen om te gooien. In Kransjka Gora zit een eco-camping. Het is nog wel vroeg, maar we besluiten toch voor vandaag er een punt achter te zetten. Dan doen we morgenochtend de klim met de hoop dat het wat koeler is. Daarna hebben we een afdaling en dan doen we de 40 geplande kilometers naar Kobarid erbij. Zo zitten we weer helemaal op schema. Kransjka Gora is trouwens een mooi plaatsje en een plaatje. Het is een wintersport gebied en tegen de hellingen zien we de ski-liften en pistes liggen. Wij doen er even boodschappen want we verwachten dat de eco-camping niet aan bier doet. Een correct vermoeden blijkt later.

De Naturo Eco camping ligt mooi in het bos. Ze hebben tenten te huur en je kunt slapen in een 'druppel', zoals je op de foto ziet (€80 per nacht). Volgens de website mogen er alleen tentjes staan en ze doen er alles aan om ecologisch te zijn. Tot zover de theorie. Want de praktijk komt anders op mij over. Er is één veld, met bomen, waar iedereen maar een plekje moet zoeken. Leuk als er alleen tentjes zijn, maar er staan ook campers, caravans en zelfs een omgebouwde truck. Ecologisch betekent dat als jij onder de douche staat en iemand gaat afwassen, dan halveert je water. Het afwassen is trouwens met koud water. Douchen niet veel warmer. Ecologisch betekent dat je je vuilnis er niet kwijt kunt en dat je met 100 mensen drie wc's en drie douches moet delen. En ecologisch betekent niet dat als je met een kleine eco-footprint komt je minder betaalt. Een camper met een persoon kost de helft van twee fietsers met een klein tentje. Kortom, het eco-label wordt weer misbruikt om extra te kunnen vragen. Toch staan we er prima als we eenmaal een plekje in de schaduw onder de bomen hebben gevonden. En ik ben blij met het biertje dat ik heb meegenomen. Langzaam stroomt de camping voller en voller. Ecologisch

vol, zullen we maar zeggen. Wij zijn in elk geval uitgerust en wagen morgen weer een poging om de Vrsic pas op te komen.

Woensdag 1 augustus: Kransjka Gora – Kobarid

72 km (totaal 613 km) – 1117 hm

Camping Lazar

Haarspeld na haarspeld

Het lijf zwoegt zich in het zweet

Keien in de bocht

Op tijd opgestaan? Check! Goed uitgerust? Check! Ecologisch (lees:koud) gedoucht? Check! Goed ontbeten? Check! Op tijd vertrokken? Check! Kortom, we hebben er alles aan gedaan om de omstandigheden naar onze hand te zetten. Om half acht rijden we van de camping weg. We kopen nog broodjes voor de lunch en dan begint het klimmen.

Het was een goede beslissing om de klus uit te stellen. Ik zou haast willen zeggen, een van de betere in mijn leven. Met een graad of achttien is het veel beter te doen. Bovendien is het zo vroeg nog lekker rustig op de weg. Net buiten Kransjka Gora ligt een meertje waar het overdag erg druk is. Nu is er niets te doen.

We starten op ongeveer 840 meter. We stijgen in ongeveer 10 kilometer naar 1611 meter. Dit betekent 770 meter in 10 kilometer wat omgerekend gemiddeld 7,7% is. In de praktijk blijkt dat het nogal varieert. Er zijn steilere stukken en minder steile stukken. Wij hebben twee keer moeten lopen omdat het boven de 15% zat

De Vrsic pas ligt in de Julische Alpen, is 1611 meter hoog en is de hoogste pas in Slovenië. Het is ook de hoogste pas die we ooit, met fiets en bagage, hebben gedaan. De pas verbindt Boven-Carnolio met de Trenta Vallei. De weg heeft 50 haarspeldbochten. 24 aan de, voor ons, stijgende kant. En 26 aan de dalende kant. Aan de stijgende kant zijn de haarspeldbochten bestraat met klinkertjes.

De pas wordt al heel lang gebruikt maar dan meestal lopend of met lastdier. In 1909 is de weg verbreed om de afvoer van gekapt hout te verbeteren. In de eerste wereldoorlog bleek hij van strategisch belang. Door 10.000 Russische krijgsgevangenen is de huidige weg aangelegd. Dit duurde tot 1917. Daarom wordt deze weg nu ook wel 'de Russische weg' genoemd. Onderweg is nog een Russische kapel om de gevallenen te herdenken. Het Sloveense vršič betekent letterlijk 'kleine top', een verkleinwoord van het woord 'vrh' dat top betekent. Ongeveer halverwege vinden we een plekje om even bij te komen. We maken een bakje koffie en eten wat lekkers. Het shirt plakt aan mijn lijf ondanks de relatief lage temperaturen. Op de achtergrond kijken de machtige bergen op ons neer.

De verzuring begint langzaam in te treden. Het lichaam vraagt zich af waar we eigenlijk mee bezig zijn en of dit wel nodig is. Eigenlijk wil het gewoon stoppen en gaat in overlevingsmodus. Voor mijn zintuigen betekent dit dat ze in een soort tunnelvisie gaan. Ik heb steeds minder aandacht voor mijn omgeving en zie steeds minder van de schoonheid waar we eigenlijk in fietsen. Terwijl er genoeg te zien is onderweg, zoals deze plek waar ze honderden torentjes van stenen hebben gebouwd.

In het laatste deel zit nog een vrij steile klim. Ik moet zelfs nog 100 meter lopen. Maar uiteindelijk komen we, na drie uur, boven met een gevoel van euforie. We hebben dit toch maar even gedaan. Daarnaast beseffen we dat we tegen de grenzen van ons kunnen aanzitten. Ik riep altijd dat ik de Mont Ventoux ook wel met bagage kan beklimmen, maar nu weet ik dat ik dat niet meer ga redden. Niet met een fiets van 17 kilo en dertig kilo bagage.

Boven genieten we van het uitzicht en nemen we de tijd om bij te komen. Ik vind het altijd weer verbazingwekkend hoe snel het herstel is. Maar goed, we zijn er nog niet. We hebben morgen een afspraak op de camping in Kobarid, dus we moeten nog 45 kilometer. Gelukkig kunnen we eerst met een afdaling beginnen. En deze keer is de zwaartekracht mijn vriend. Nog maar 26 haarspeldbochten en geen klinkers. Het asfalt is goed dus vaak zit ik boven de 50 km/uur. En er is nu ruimte om te genieten van de uitzichten.

Uiteindelijk vlakt de weg wat meer uit en worden de snelheden lager. We zitten weer rond de 800 meter. Het wordt ook weer een stuk warmer omdat we na het middaguur zitten.

We hebben de hele tijd op de enige, grotere weg gezeten die hier loopt. Bij Bovec drinken we wat. Hier is ook een deel van *The Chronicles of Narnia* verfilmd. We gaan verder op een kleinere weg waar nauwelijks verkeer is en volgen het riviertje de Soca. We komen hiermee ook in een meer toeristisch gebied. Dat merken we aan het

feit dat er meer campings zijn en je bij iedere hoek kunt raften, kanoën en canyonningen. Maar het water in de rivier staat erg laag en we zien menigmaal een kano over de keien schuren om verder te komen.

Ik kan vertellen dat we aardig stuk zitten. We pauzeren om het uur even. Ook de hitte begint zijn tol te eisen. In de schaduw is het te doen, maar sommige stukken in de zon zitten op wel 35 graden, zie ik op mijn thermometer. Mijn lichaam heeft zich wel eens beter gevoeld (ook wel eens minder trouwens). Voor Kobarid hebben we nog twee korte klimmetjes die gelukkig niet al te steil zijn. Daar tegenover staan er twee heerlijke afdalingen. Kobarid is bekend van de slag van Caporetto (1917). Hemingway baseerde er zijn boek *A Farewell to Arms* op. De plek is al sinds de prehistorie bewoond en met name in de Romeinse tijd van strategisch belang geweest. Misschien dat er daarom in Kobarid vier campings zijn. We zoeken *Camp Lazar* op. Op een tentenveldje mogen we een plekje uitzoeken. Maar omdat we later dan normaal zijn, lukt dit met moeite. Ik vind het altijd vervelend dat, als je al zo vermoeid bent, je nog met de onderste lagen van de piramide van Maslov bezig moet zijn. Het weer is dreigend, dus we willen graag de tent snel hebben staan. We zijn te moe om te koken, dus we gaan lekker uit eten. Het lijkt wel een patroon te worden, bij elke pas die we doen. Maar daar kan ik mee leven.

Donderdag 2 augustus: Kobarid – Cividale – Kobarid

0 km (totaal 613 km) – 0 hm.

Camping Lazar

Familievrienden

Paradijselijk onthaald

Gerecupereerd.

Vandaag hebben we een ‘wilde’ rustdag. Niet dat we het dan heel wild gaan doen, maar het geeft aan dat hij ongepland is. Het zit namelijk zo;

Mevr. van der Veeke woonde als kind in de Spreeuwenstraat in Hengelo. Daar woonden natuurlijk ook andere mensen, die zij kende. En één stel van die mensen is uiteindelijk geëmigreerd naar Italië, naar een dorpje waar we nu niet zover vandaan zitten. En met de huidige communicatiemiddelen is het zo gemakkelijk om even contact te zoeken en dat is gedaan. Dat heeft als gevolg gehad dat we om half 10 door Erik en Irene bij de camping opgehaald worden om meegenomen te worden naar hun huis in Italië. Ongeveer drie kwartier rijden. Dat ging niet geheel vlekkeloos. Ondanks dat het allemaal Schengen is, was er toch een controle aan de grens. We moesten alle papieren inleveren, zelfs het wc-papier. Maar Erik was zijn papieren vergeten. Er volgde een rappe discussie in het Italiaans met wat borstgeklop. Daarna werden de papieren die ze wel hadden tot in de vouwen gecontroleerd en uiteindelijk mochten we door. Niet veel later kwamen we in hun paradijsje aan. Een oud grenswacht huisje, op de berg, en prachtig gerenoveerd.

We krijgen een heerlijke lunch geserveerd, want Irene kan koken als met sterren. In de loop van de middag krijgen we een tour door Cividale. En laat Adèle, de zus van Irene er al vanaf haar achttiende wonen, en gids zijn. We krijgen alles te horen en te zien van dit dorp dat tot het Unesco Werelderfgoed gerekend wordt.

Tegen een uur of acht worden we weer op de camping afgezet. Het komt niet vaak voor, maar we hebben een dag geen kilometer gefietst. We zijn wel heerlijk uitgerust en verzorgd.

Vrijdag 3 augustus: Kobarid – Koritnica

38 km (totaal 651 km) – 443 hm

Camping Sorli

Het tempo omlaag

Vandaag eens geen geploeter

Ritme ontregeld

Ik ben een beetje uit mijn ritme vandaag. Gisteren ging al onverwacht anders en omdat we vandaag een kort stuk hebben, gaat het ook anders. We hebben zo weinig kilometers omdat er tussen de geplande camping en Ljubljana geen andere camping ligt. Daarom vandaag kort en morgen gaan we in een keer door naar de hoofdstad van Slovenië. Waar we overigens weer een niet-fietsdag hebben. Ik wil het geen rustdag noemen want we zullen genoeg door de stad sjouwen.

In elk geval doen we vanochtend rustig aan -toch tijd genoeg- en hebben we ook nog geen ontbijt omdat we gisteren geen boodschappen hebben gedaan. Dus na vertrek van de camping gaan we eerst ontbijt halen (yoghurt en fruit). En dan moeten we ook nog een plek vinden om het op te eten.

Je zou denken dat dit gemakkelijk is, want we fietsen nog steeds langs de Soca. Maar niet heus. Het zijn steile overs met veel brandnetels. Soms is er een plekje bij een parkeerplaats, maar ik laat mijn fiets niet graag onbeheerd achter. Je hebt nog wel even een mooi uitkijkje naar de bergen.

Uiteindelijk belanden we in een weiland, maken we ontbijt en eten we het op. Wel in de schaduw want het is alweer een hete dag. Daarna gaan we verder langs de Soca. Het gaat veel door kleine slapende dorpjes. Vaak zie je vanaf het begin-bebouwde-kom-bord het einde-bebouwde-kom-bord ook al. Maar het zijn stuk voor stuk plaatjes. Ladra, Kammo, Volarje en Gabrje. Simpele, oude huizen uit granieten stenen, maar ook vaak gestuct. Veel bloemetjes op de houten balkons en kronkelige straatjes. En hier zie je nog steeds de boerderijen en de schuren in het dorp. En natuurlijk is er in elk, zichzelf respecterend, dorp een watertappunt. Vaak een simpele trog en soms maken ze er wat moois van.

Zo meanderen we richting de camping. Het is weinig klimwerk vandaag, dus relatief gemakkelijk fietsen. Ik wist niet dat Slovenië zo mooi was. De bergen en bossen van Noorwegen, maar dan met een warmer klimaat. De mensen zijn vriendelijk en overal is wat te zien.

Tolmin is een redelijk grote stad waar we de boodschappen voor vanavond doen. Het heeft een oud centrum en boven op een rots/berg zijn de restanten van een oud kasteel te zien. Wij vinden het niet zo bijzonder. Wel leuk vind ik de vele spiegels in de dorpen. Door de grote hoek zie ik Mevr. van der Veeke en mijzelf tegelijk in de spiegel ondanks dat we meestal niet vlak achter elkaar rijden. En als er ook nog een mooie poster naast hangt, dan ben ik helemaal verkocht. Het is niet geheel vlak, dus soms heb je een mooie uitkijk over het land. De bergen worden heuvels en het is groen en warm.

Het laatste stuk hebben we nog een klim van 100 meter. Ik merk dat de spieren sterker zijn geworden want het gaat steeds gemakkelijker. Het begint te regenen maar dat vinden we niet erg. Je koelt er lekker van af en het zijn meestal korte buien. Tegen half drie komen we op de camping aan. Door allerlei stops hebben we het toch nog weten te rekken. Het is een nieuwe camping langs een riviertje. Het blijft steeds af en aan druppen en regenen dus het opzetten van de tent is nog een uitdaging. Maar goed, uiteindelijk staat hij.

Morgen beginnen we met een klim van 300 naar 800 meter. Daarna is het een lange afdaling naar Ljubljana. Daar zijn we twee nachten. Maar eens kijken of we weer aan een stad kunnen wennen.

Zaterdag 4 augustus: Koritnica – Ljubljana

77 km (totaal 728 km) – 732 hm.

Hostel DIC

Zo maar onverwacht

Een stad van feest en plezier

Fijne afwisseling

De camping had niet beter kunnen liggen. We rijden eraf, slaan linksaf en zitten gelijk in de klim van vandaag. We hoeven vandaag ‘maar’ 500 meter omhoog. En dan hebben we min of meer een afdaling tot Ljubljana aan toe. Het eerste deel tot aan Podbrdo gaat geleidelijk met maar een paar procent.

Hierbij volgen we voornamelijk het riviertje de Baca stroomopwaarts. Het gaat door smalle kloven die gekleed zijn in 50 tinten groen. En omdat het zulke smalle kloven zijn, fietsen we veel in de schaduw.

Zo komen we bij Podbrdo. Dit zou je bij ons een lintdorp noemen, zij het dat ze hier niet anders kunnen. De kloof is niet breder. Een nadeel (of een voordeel, het is maar hoe je het bekijkt) is dat het hier het grootste deel van de dag in de schaduw ligt. Het duurt lang voordat de zon boven de berg uit is en hij zit er vrij snel, aan de andere kant, weer achter. Het dorp ligt aan het einde van de langste spoorwegtunnel (6327 meter) van Slovenië. En het bijzondere is dat het dorp eigenaar is van een deel van de tunnel. Het dorpje wordt natuurlijk omringd door vele pieken. Een ervan, de Crna Prst (ja, probeer dat maar eens uit te spreken) is bekend bij botanisten. Op de zonnige zijde van deze berg groeien hele zeldzame planten. Maar als dorp vinden wij het er niet uitzien door de industrie en het rommelige karakter.

Vanaf hier is het weer flink klimmen. Het lichaam heeft er wel moeite mee, maar we merken dat het wel steeds gemakkelijker gaat. Meestal ga ik wat sneller dan Mevr. van der Veeke, maar dan wacht ik meestal even in de bocht. En dan kijk ik of het een mooi plaatje is. Als dat zo is, dan komt het fotoestel uit de stuurtafel en maakt ik een foto. Ze is een gewillig model (en ze heeft geen keus...)

Het is een naamloze pas en we blijven er dan ook niet lang. De afdaling gaat geleidelijk en onze eerste prioriteit is het vinden van een koffieplekje. Ik heb in Podbrdo bij een uitstekend Engels sprekend bakkersmeisje een heerlijke appelflap gehaald. En dan kunnen we meteen de tent drogen, want die ging behoorlijk nat in de zak.

Zo'n plekje vinden we een paar kilometer onder de top.

Het is een afdaling als in een droom. Heerlijk geleidelijk en de omgeving is alsof we in Lord of the Rings fietsen. Zoveel bergtoppen om je heen en zoveel bomen. Het is hier ontzettend mooi. Mensen zwaaien onderweg en iedereen groet. Hoe dichterbij Ljubljana komen, des te groter worden de (voor)steden. De bergen worden lager, het weer stabiel en warmer. Ook worden de huizen luxer en is het minder ‘boers’ dan in het binnenland. Een van de grotere steden waar we doorkomen is Zelezniki. Deze stad is bekend van zijn ijzersmelterijen. De eerste stond er al in 1422. In 1826 is dit zo'n beetje opgehouden, maar ze hadden nog meer ijzers in het vuur. De stad is ook bekend van het kantklossen. Er is zelfs een school voor.

Bij Skofja Loka krijgen we echt het idee van een grotere stad. De stad is bekend van zijn Passiespelen. Nee, dit heeft niets met erotiek te maken maar slaat op de religieuze passiespelen over het lijden van Christus. Daarnaast is hier een Kapucijner klooster (niet van die bonen, alhoewel ik me kan voorstellen dat ze het wel veel eten.

Gewoon omdat het past bij de naam) waar ze heel veel boeken en heel veel oude boeken hebben. De belangrijkste is een Jurij Dalmatins bijbel (eerste vertaling van de bijbel in het Sloveens) uit 1584. Daarnaast nog meer oude boeken waaronder een eerste druk van het grote Jip-en-Janneke boek.

Vanaf hier is het wat puzzelen om in Ljubljana te komen. Mijn gps-route leidt ons naar een snelweg waar je met fietsen én paard en wagen niet mag komen. Weten we gelijk weer waar we staan. Gelukkig zijn er fietsbordjes die ons op weg helpen.

Hiermee komen we op een fietspad langs de snelweg die ons tot in het centrum brengt. We zouden eerst op de camping 6 km boven de stad kamperen maar dat plan heb ik omgegooid. Bij zo'n grote stad vind ik het leuker om erin te zitten dus ik heb een hostel geboekt. We komen op de campus terecht die zomers toch leeg staat. Voor Mevr. van der Veeke is dit een *trip down memory lane*. Tijdens haar studie zat ze ook in zo'n soort kamer. Alleen hier zitten ze er met drie personen in en zij zat alleen. Wij zijn er eigenlijk wel blij mee want het is heel veel ruimte. Douche en toilet delen we met andere kamers maar daarvoor is het geen geld om zo dicht in het centrum te zitten.

Om te eten lopen we even het centrum in. Wat een bruisende en gezellige stad is Ljubljana. Het centrum is grotendeels autovrij en dat maakt het heel prettig om in te zijn. Iedereen loopt te flaneren en is vrolijk. We vinden een luxe ogend restaurant maar waarvan de prijzen meevallen. De ober is grappig en erg vriendelijk. Omdat ik hem help afruimen krijgen we het toetje gratis. Morgen gaan we verder kijken in de stad.

Zondag 5 augustus: Ljubljana

0 km (totaal 728 km) – 0 hm.

Hostel DIC

Rustig slenteren

Kijken onze ogen uit

Wat een mooie stad

Overnachten in een hostel vind ik altijd leuk. Het heeft iets studentikoos, er zijn veel jongelui en er hangt een relaxte sfeer. Ook ontbijten in de zaal met al die jongeren (wij zijn de oudsten hier) is altijd gezellig. Doet me denken aan de kampen waar ik als puber naartoe ging. Na een uitgebreid ontbijt met eieren en spek gaan we de stad in. Eerst wat historie over Ljubljana.

De stad is in het eerste jaar na Christus begonnen als een Romeinse nederzetting met de naam Emona. Toen woonden er ongeveer 5000 mensen. De stad lag op een strategische plek en groeide flink. Nog steeds zijn veel Romeinse restanten terug te vinden.

In de 5e eeuw kwamen de Hunnen, Ostrogoths en Lombardijnen en die plunderden de zaak en branden alles plat. In de 6e eeuw vestigden de eerste Slavische volkeren zich hier. In 1144 werd de stad het eerst genoemd in de geschriften als Laibach en in de middeleeuwen is de stad in vele handen geweest. Het kasteel was sterk genoeg om de Turken (alweer die Turken...) in de 15e eeuw tegen te houden, maar niet sterk genoeg om de zware aardbeving van 1511 te weerstaan. De stad was een grote puinhoop. De eeuwen daarna is alles weer opgebouwd. In de 18e eeuw kwam er een spoorverbinding met Wenen en Trieste waardoor er grote economische groei ontstond. In 1895 was er een tweede zware aardbeving waardoor ze weer opnieuw konden beginnen. Tijdens de tweede wereldoorlog was de stad bezet door de Italianen en de Duitsers, die er één groot concentratiekamp van maakten. Na de oorlog, in 1945, werd het de hoofdstad van de socialistische republiek van Slovenië binnen Joegoslavië en het bleef de hoofdstad toen Slovenië in 1991 een onafhankelijk land werd.

Alhoewel het een hoofdstad is, voelt de stad aan vergelijkbaar met Groningen. Het centrum is compleet autovrij wat een hele prettige sfeer geeft. Alles is goed te belopen. Mensen zijn vrolijk, het weer is mooi en iedereen is vriendelijk. Kortom het is een stad waar ik zou willen wonen.

Omdat de Ljubljana door de stad loopt, zijn er een hoop bruggen. Gisteren liet ik de Drakenbrug al zien, dit is de Triple Bridge. In 1842 als normale brug gebouwd maar uitgebreid met twee voetgangersbruggen in 1929 en 1932. In dat verband kan de naam Joze Plecnik niet ongenoemd blijven, de architect van deze uitbreiding en de architect van zo'n beetje de rest van de stad.

Vroeger was dit een houten brug waar de schoenlappers hun werk deden. Totdat Joze Plecnik er zijn oog op liet vallen en dacht 'dat kan beter'. Nu ziet hij er zo uit. Hij heet de Cobblers Bridge.

Het kasteel is niet te missen als je in de stad bent. Het staat er al meer dan 900 jaar op de heuvel van 375 meter hoog en is een van de trekpleisters van de stad. Door de aardbevingen en de meerdere keren herbouw is het een beetje een allegaartje geworden. Je kunt er met een funiculaire naar boven (€4,40) maar wij lopen gewoon omhoog en naar beneden. Zijn we wel gewend. We gaan er niet in, wat, uiteraard tegen betaling, ook kan.

Water in een stad maakt het altijd gezelliger. Er zijn rondvaartboten, er wordt op ge-SUPped en er zijn natuurlijk vele restaurants en terrassen aan het water. Het brengt leven in de stad, zeker als het een stromende rivier is.

De dichter France Preseren heeft een eigen plein en standbeeld verdiend door, onder andere, het volkslied (A Toast) te dichten. Nog een reden waarom ik van dit land houd, als je het proosten van een glas tot volkslied verheft. Maar goed, dit plein, gelegen aan de Triple Bridge is de centrale ontmoetingsplek van de stad.

De bibliotheek bezoeken we ook van binnen (€5 pp) want dat is een verhaal apart. Het is de grootste van Slovenië en natuurlijk weer ontworpen door Joze Plecnik (hij had waarschijnlijk niks anders te doen). Joze zag

de bibliotheek als een wereld van concepten en metaforen. De buitenkant moet beschermend zijn en is gebouwd van stenen van oude romeinse muren. De ramen op de bovenste verdiepingen lijken op open boeken. De zware deur en de donkere trap zijn een metafoor voor initiatie in de wereld van kennis. Die trap leidt naar de centrale leeszaal waar de verlichting plaats vindt. En zo zijn er veel meer boodschappen verstopt in het gebouw. Wij kijken onze ogen uit. De extra tentoonstelling over verboden boeken (and yet they read them) is mooi en als bonus was het er lekker koel.

Al met al hebben we een schitterende dag gehad. Er was een minpuntje; de was. Die hadden we gisteren ingeleverd en we kregen de belofte dat we die vanmiddag schoon op konden halen. Daar keken we naar uit want alles begint wel te ruiken, ondanks dat je het dagelijks uitspoelt. Maar toen we, in blijde verwachting, er naar vroegen bleek dat ze hem vergeten waren. En geloof me, na een nacht en een dag in een dichte zak gaat het niet frisser ruiken. Dus moesten we alsnog aan de bak en hangt nu de kamer vol.

Maandag 6 augustus: Ljubljana – Divaca

94 km (totaal 822 km) – 1159 hm.

B&B Oesterija Na Planinci

Eenvoudige dag

Onverwacht en onvoorzien

Dodelijk vermoeid

Elke vakantie zit hij er wel bij. Zo een waarvan je denkt ‘Man, man... wat een dag’. Ik dacht dat we een korte gemakkelijke dag zouden hebben, maar niets is minder waar. Toen we om kwart voor acht (!) ’s avonds aankwamen vroeg ik me af hoe we hem overleefd hebben. Met meer kilometers dan de andere dagen en zelf meer hoogtemeters dan de beklimming van de Vrsic pas.

Het begon allemaal zo goed. We wilden graag de grotten in Slovenië zien. Die van Postonja stonden op het programma, maar dat zijn de bekendste en die zijn erg druk. Die van Skocjan zijn wat minder bekend, minder druk, maar minstens net zo mooi. De camping is wat te ver van deze grotten vandaan, dus ik boek een B&B op loopafstand van de grotten. Ik mail ze dat we tussen twee en drie arriveren en dat we dan nog de grotten gaan bekijken. Waar ik geen rekening mee heb gehouden is de afstand, de klimmetjes en de stomme fouten die ik maak.

Maar goed, eerst wat anders. In principe volgen we de fietsroutes van Benjaminse; Midden-Europa 1 en, straks vanuit Venetië, Midden-Europa 2. De ronde die we de afgelopen dagen door Slovenië hebben gedaan is een eigen route. Benjaminse komt niet in Ljubljana, dus ik heb vanuit hier een aansluiting gemaakt op zijn route. Daarbij was niet zoveel keus. We moeten naar het zuiden en er loopt een snelweg (A1) en een tweebaansweg, parallel aan de snelweg. De laatste nemen wij en deze loopt veel door industrieel gebied. Hij is erg druk maar er is een fietsstrook. We passeren plaatsjes als Brezovica, Drenov Gric en Sinja Gorica. De laatste plaats is door een vertaalfout Zwijnenpoel genoemd in plaats van Hemelsblauw. Omdat het vlak is, schiet het lekker op. Die twee uur aankomst gaan we wel halen.

Omdat we langs een drukke weg zitten, is er geen geschikt koffieplekje. Daarom drinken we koffie op een terras in Vrhnica. Om de prijs hoeven we het niet te laten want voor een koffie en een cappuccino zijn we €2,50 kwijt. Vrhnica was vroeger een van de rijkste marktsteden van Slovenië. Het lag strategisch op de handelsroute van Wenen naar Trieste (net als Ljubljana) en de route van Rijeka en Klagenfurt. Maar toen het gebypassed werd door een belangrijke spoorlijn was er geen economische groei meer. Nu is het alleen nog een voorstad van Ljubljana.

Vanaf Vrhnica begint het te stijgen. We gaan van 300 naar 500 meter. De weg is nog steeds druk en er is geen fietsstrook meer. De vrachtwagens razen langs ons heen. Niet fijn. We zijn blij als we in Logitec zijn. Hier pakken we de route van Benjaminse weer op en worden de wegen en de drukte beter.

Logitec is een lelijke industriestad. Geen reden om er te blijven. Vanaf Kalce gaan we het Karstgebergte in. Het is flink klimmen want we moeten stijgen tot 800 meter. De weg is niet druk maar de zon brandt en het is gemeen steil. Daarnaast wordt ik steeds gefopt, want telkens als ik denk dat we in de afdaling komen, klimt de weg weer na de volgende bocht.

Tijdens het stijgen zet ik de gps altijd op de hoogtemeter. Ik zie dat we langzaam de 800 meter halen. En de 820 meter. En daarna de 850 meter. Dat is vreemd!? Dus ik schakel terug naar de route op de gps en zie dat we drie kilometer geleden al een afslag gemist hebben. Knap waardeloos en dit overkomt me zelden. Het zij zo, we rijden weer drie kilometer terug en pakken alsnog de afslag.

Dit blijkt een gravelpad door het bos te zijn. Lekker koel en licht dalend. Dit pad brengt ons tot bij Predjama Castle. Ondanks dat het een van de hoogtepunten is van Slovenië, gaan we niet kijken bij Predjama Castle. De weg erheen valt in een gat, die moeten we daarna weer omhoog, en het is dan vanaf de parkeerplaats nog een stuk omhoog lopen naar het kasteel. Ik heb dus alleen een foto van het bord voor je. Maar ik wil je het verhaal van het kasteel niet onthouden, daarvoor is het te leuk.

Het kasteel is gebouwd in de 13e eeuw, genesteld in een grot. In de 15e eeuw zat baron Erasmus Lueger erin en die plunderde de handelsreizigers op weg naar Trieste. Daar waren de heren van Habsburg niet blij mee en ze belegerden het kasteel in de hoop hem uit te hongeren. Maar na een aantal maanden bekogelde Erasmus de belegeraars met verse kersen. Deze haalde hij via een geheim gangenstelsel uit andere dorpen. Toch werd hij verslagen. Op een schijterige manier. De wc was als uitbouw aan de buitenmuur gehangen. Toen hij erop zat, werd dit gesignaleerd door een omgekochte bediende. En met de broek op de knieën werd hij door een kanonskogel ontlast.

Voor het eerst hebben we al het water op. Er zijn geen waterplaatsen hier, dus we vragen een vrouw in een tuin. Ze spreekt geen Engels maar toch krijgen we de bidons vol terug. Ik heb inmiddels het B&B gemaaild dat we later zijn. Ik krijg een cryptische mail terug maar daaruit kunnen we wel concluderen dat hun bar en restaurant dicht zijn. In Senozece halen we daarom wat te drinken voor na aankomst. Het stadje ligt van navel tot kruin open. Ondertussen worden we door een onweer op de hielen gezeten. De druppelen voelen we al af en toe. Omdat we wat willen eten fietsen we via Divaca, een grotere stad met meerdere restaurants. We hebben mazzel want Divaca ligt onderaan een afdaling. Zo suizen we naar beneden en weten we het onweer voor te blijven.

Vanaf hier is het nog een paar kilometer naar de B&B. De maaltijd ging vergezeld van alcohol en dat merken we nu. Als slakken kruipen we naar de overnachting toe. Deze blijkt aan het einde van een dal in een mini-dorpje te liggen. Het is inmiddels half acht en de zon staat laag. In de velden zijn mensen met de hand aardappels aan het rooien.

De B&B is gesloten en er is niemand. Ik bel de nummers op de deur, maar er wordt niet opgenomen. Blijkbaar verwachten ze ons niet meer. Gelukkig komt er na een tijdje een dame die ons incheckt. Ondanks dat het op booking.com volgeboekt stond, zijn we de enige gasten. Het voelt een beetje als bij Norman Bates in Psycho. Maar het is een heerlijke kamer met ligbad en airco. In de tuin komen we wat bij. Het was me het dagje wel.

Dinsdag 7 augustus: Divace – Osp

26 km (totaal 848 km) – 206 hm.

Camping Vovk

Geen hellingen deze keer

Ondergronds is lekker koel

Wondere wereld

Door vermoeidheid hebben we slecht geslapen. Je ligt wel en je slaapt wel, maar het lichaam is zo overbelast dat je 's ochtends nog moe wakker wordt. We zitten om half negen aan het ontbijt. Normaal gesproken zitten we dan op de fiets met het ontbijt achter de kiezels en de tent op de bagagedrager.

Vanochtend gaan we de grotten van Skocjan bezoeken. In ongeveer een kwartiertje lopen we naar de grotten. Er staat al een rijtje mensen voor de kassa maar we kunnen de tour van 10 uur nog boeken. Ongeveer samen met ongeveer de hele bevolking van Baflo.

De grotten zijn enorm en indrukwekkend. Het is lastig dit op de foto te zetten, maar hieronder toch een paar pogingen. Wat ik niet weer kan geven is de enorme ruimte daar ondergronds. Groter dan een kathedraal. De gids vertelt allerlei interessante dingen. Hoe lang het duurt om 1 cm stalactiet te maken (150 jaar), hoe oud de grotten zijn (3 miljoen jaar) en het verschil tussen de grot die onder water loopt en de grot die droog blijft. Wij kijken onze ogen uit. Langs de wand van de grotten is een heel pad gemaakt die we aflopen. Als je in de buurt bent, dan is dit echt een aanrader. Aan het einde van de tour loop je de grot uit en kun je door de krater weer naar boven lopen. Ook dit is indrukwekkend. Bovenop lopen we nog even naar het uitzichtpunt. Daar heb je een mooi uitzicht over het landschap en het dorpje wat er tegenover op de rand van de krater ligt. Wanneer zou deze naar beneden storten?

Zo rond half een stappen we op de fiets. We merken dat de vermoeidheid van gisteren nog in de benen zit en komen nauwelijks de hellingen op. En als we dan, door een verkeerde routekeuze van mij, ook nog op een steenslagpad komen met vuistdikke stenen, is het helemaal klaar. We gaan voor de eerste camping. Maar eerst eten we nog een ijsco met uitzicht.

Om bij die camping te komen dalen we wel een paar honderd meter af. Het zij zo. De spieren staan hiervoor te juichen op de banken en morgen zien we wel verder. De camping ligt prachtig. De wand waar we tegenaan kijken is een mekka voor klimmers. Ze hebben koud bier, en zelfs speciale biertjes. Die neem ik iets teveel in omdat de campingbaas me, na een zwaar bier, trakteert op een ander zwaar biertje en ik heb geleerd dat het niet netjes is om af te slaan. Enigszins beneveld koken we ons maaltje en lig ik er vroeg in om mijn roes uit te slapen.

Woensdag 8 augustus: Osp (Slovenië) – Triban (Kroatië)

64 km (totaal 912 km) – 654 hm.

Eco Gecko mini

Afkoelen gewenst

Blauwe vlakke fluistert zacht

Van zadel in zee

Vannacht zijn we een beetje hersteld en we gaan weer met frisse moed op stap. Dit moet ook wel want gisteren zijn we ongeveer 200 meter afgedaald naar de camping. Dat voelde heerlijk en als een kadotje maar vanochtend is dat de eerste missie om die hoogtemeters weer terug te pakken. Een kleine bonus is dat we onder het hoogste en langste viaduct van Slovenië gaan. Wij stappen hierna over op de Parenzana route. Daarover zo meer. Maar het is nog wel even een gepuzzel om op die route te komen. We gaan daarbij over de kleinste paadjes waar, zo het lijkt, al lange tijd geen fietsers zijn geweest.

Ooit liep er een spoorlijn van Trieste naar het huidige Porec. Dit deel van Istrië hoorde toen nog bij Italië en Porec heette niet Porec maar Parenzo. Het spoorlijntje werd La Parenzana genoemd en liep in Slovenië voornamelijk langs de kust. In Kroatië ging het meer het binnenland in. Het lijntje is niet meer. In Slovenië hebben ze er een prachtig fietspad van gemaakt. Mooi asfalt en bankjes. In Kroatië staat wel overal dat ze er geld voor gekregen hebben van de EU, maar dat is (nog) niet aan een fietspad besteed. Wij willen La Parenzana tot Porec volgen. Want het fijne van een fietsroute over een oude spoorlijn is, dat hij niet te steil wordt.

Istrië heeft een Italiaans ogend landschap. We zien cipressen, olijfbomen en heel veel wijngaarden. Het heeft acht eeuwen onder gezag van de Venetianen gezeten. Door de handel ontwikkelden zich de steden aan de kust. Koper (Capodistria), Piran (Pirano), Porec (Parenzo) en Pula (Pola). De meeste steden zijn hier tweetalig aangegeven. Na de eerste wereldoorlog viel Istrië toe aan Italië. Met name Mussolini zorgde voor het 'veritalianiseren' van Istrië. Andere talen dan Italiaans werden verboden en veel Italiaanse kolonisten werden binnengehaald. Maar na de tweede wereldoorlog draaide alles om. Istrië hoort dan bij Joegoslavië en de Italianen werden terug naar hun land gestuurd. Het liep hier leeg maar dat had wel het voordeel dat het hier heel authentiek bleef, zeker in het binnenland.

De route loopt langs Koper, maar we willen zo'n mooie en bekende stad niet overslaan. Het heeft vele namen gehad. De Grieken noemde het Aegida, de Romeinen Capris en de Byzantijnen Justinopolis. Toen het in de 12e eeuw in handen kwam van de patriarchen van Aquileia werd het Caput Histria genoemd, het hoofd van Istrië. Door de vele handel in zout en graan groeide de stad. Het centrum oogt nog steeds Venetiaans, dus daar gaan we even kijken.

We fietsen over mooie paden langs de kust van de Adriatische zee. Overal zijn mensen aan het zonne- en zeebaden. Langs de weg staan palmbomen. We komen onder het Strunjan Nature Reserve door. Door het lokale microklimaat is het hier uiterst geschikt om dadelpruimen te laten groeien. Hier wordt 30% van die dingen geproduceerd. Maar ik geniet nog het meest van de koele zeewind die hier waait. En het is heel erg rustig overal. Nergens de drukte van Zandvoort of Scheveningen.

In Izola gaan we ook even kijken. Mooie straatjes maar niet zo mooi als in Koper. En ze verkopen hier wel mooie hoedjes en dat is een van de zwakheden van Mevr. van der Veeke. Daarna gaat de spoorlijn meer het binnenland in. Waar wuivende rietvelden staan en uitgebreide wijngaarden. En de spoorlijn moest soms ook door bergen heen en dan werd er een tunnel gemaakt. Daar zijn wij heel blij mee. Niet alleen zijn tunnels cool, ze sparen ook de spieren.

Iets meer in het binnenland klimmen we langzaam omhoog. Het fietst heel gemakkelijk en het voordeel hiervan is dat we mooie uitzichten krijgen. Zoals je ziet veel wijngaarden en in de verte de Adriatische zee.

Bij Fazan tikken we nog even de kust aan. Het water ziet er zo aanlokkelijk uit dat we strippen tot het ondergoed en er even induiken. Het is heerlijk om even af te koelen en je droogt zo weer op.

Hierna gaan we de grens met Kroatië over. We dringen ons tussen de rij met auto's en voor het eerst moeten we weer ons paspoort laten zien. De Parenzana gaat hier gewoon door. Op een steenslagpad klimmen we langzaam

omhoog met uitzicht op de baai waar we net omheen gefietst zijn. Je hebt nu mooi zicht op de zoutpannen aan de kust. Ze zijn nog steeds in gebruik om zout te winnen. Ook zien we in Kroatië veel reclame langs de weg voor truffels, fruit, wijn en grappa.

Het is inmiddels weer 34 graden en in een dorpje willen we wat drinken. Het eerste Kroatische contact is heel goed. Het meisje in de bar spreekt goed Engels, accepteert euro's bij uitzondering en vraagt of ze onze bidons met koud water kan vullen. Ondanks dat Kroatië in de EU zit, maakt het nog geen gebruik van de euro. We moeten dus eerst ergens Kuna's zien te pinnen. Over de Parenzana in Kroatië zijn we niet zo tevreden. Het zijn smalle paden, vaak wandelpaden met erg grove steenslag. Er is nauwelijks te fietsen. Al snel zoek ik steeds meer naar asfaltvarianten want eigenlijk heb je hiervoor een MTB voor nodig met weinig of geen bagage.

We hebben nog geld nodig en boodschappen. Dat lijken we in Buje te kunnen doen, maar, net als in Italië, liggen alle dorpen hier op een heuvel. Buje wordt 'the sentinel (schildwacht) of Istria' genoemd. Dus dat betekent omhoog ploeteren. Hetzelfde geldt voor Triban, waar de camping is. Maar het is het helemaal waard. Zelden zo'n mooie kleine camping gezien. Klein veldje in the-middle-of-nowhere, schoon, een wasmachine die we mogen gebruiken en banken buiten waar we kunnen koken en eten. Er is maar één nadeel; in de stapel hout en stenen naast onze tent huist een 'vipera' (giftige adder). Dus morgen eerst maar de schoenen schudden voor ik ze aantrek.

Donderdag 9 augustus: Triban – Porec (Parenzo)

64 km (totaal 976 km) – 699 hm.

Apartments Ivicsek Stojakovic

De Parenzana

Rotsblokken, keien en grind

De weg die mij sloopt

Met weemoed nemen we afscheid van de camping. Soms voelt een locatie gewoon goed en valt alles op zijn plek. Dit is er zo een. Vandaag had ik op het programma staan om de Parenzana door het binnenland te doen, maar door de ervaringen van gisteren houden we het eerst maar even bij het asfalt. We reizen door het dal van de Mirna, de weg is rustig en er is nog veel schaduw. Dat is wel nodig ook want bij vertrek stond de thermometer al op 29 graden. Zo slingeren we ons door dit stukje oud Italië. Het gaat langzaam omhoog, dus goed te doen. Hier en daar staat één huis en is het meteen een plaatsje met bijbehorend unieke plaatsnaambord. Bijzonder.

In Sterna vinden we het even genoeg. Tijd voor koffie. Meteen worden we belegerd door een nest jonge katjes.

Mevr. van der Veeke stopt er meteen een paar in de fietstas, maar gelukkig zie ik dat op tijd.

Alleen als we Oprtalj naderen moeten we even op de pedalen. Je ziet het al in de verte op een heuvel liggen. Het laatste stukje ga ik overigens weer lopen. Ben over de schroom heen en het gaat net zo snel. In het dorp lijkt het of de tijd stil heeft gestaan. Op de hoek van het pleintje zitten oude mannetjes koffie te drinken en huisvrouwen staan te roddelen in de straat. Sommige huizen zijn vervallen en andere zijn weer prachtig. Ook het uitzicht vanaf hier is mooi. Je kijkt zo over de vallei uit naar alle kanten. De lucht trilt in de hitte. Ik zou hier uren kunnen zitten, maar dan wel in de schaduw met een koel drankje.

Maar goed, dat gaat nu even niet lukken. De afdaling lonkt. In een serie van haarspeldbochten storten we ons naar beneden en verliezen onze hoogte tot op het bot. Daarmee komen we in Livade, wie kent het niet? Nee, ken je het niet? Hier is ooit een van de grootste truffels ooit gevonden. Ze hebben er zelfs een monument voor opgericht.

Wij gaan verder. Op de volgende heuvel (270 m) ligt Motovun, alweer zo'n middeleeuws stadje. Het stadje is niet alleen heel oud, het is ook onderdeel van de folklore van Kroatië. Het is de stad van de reus Veli Jose, die symbool staat voor de Kroatische populatie van Istrië die onderdrukt werd door de Duitsers en Italianen. Het is bedacht door de nationalist Vladimir Nazor, een van de bekendste Kroatische schrijvers. Wij bewonderen het in elk geval vanuit de verte en laten de reus rustig verder slapen.

We hebben het al moeilijk genoeg want dit deel kunnen we geen asfalt pakken en moeten we over de Parenzana. Een deel hebben ze vernieuwd wat betekent dat we in een grindbak rijden waar je zomaar Jos verstoppen tegen kunt komen. Maar ook op de niet vernieuwde delen hebben we het zwaar. Je moet zo geconcentreerd rijden om de vuistgrote stenen te vermijden en het beste pad te kiezen, dat je geen gelegenheid hebt om om je heen te kijken. We zijn blij als we bij Meloni weer op de weg kunnen.

Het is heet en de vermoeidheid bouwt toch weer op. Met veel stops voor brood en drinken banen we ons een weg naar Porec. Daar zoeken we eerst het kantoor van de ferry op. Morgen vertel ik daar meer over. Daarna gaan we naar een terras en verwennen we onszelf met een koud drankje. Porec is het Volendam van Kroatië. Ik hoor meer Hollands en Duits om me heen dan lokale talen. En de straten zijn gevuld met souvenirwinkeltjes. Toch slenteren we even rond, je komt er tenslotte niet elke dag.

We eten een pizza in de stad en zoeken ons appartement op. Dat heb ik geboekt omdat we morgen om 7 uur al in de haven moeten zijn. Het ligt een paar kilometer van de haven en is super-de-luxe. De camping van gisteren was mooi, maar een kamer met airco heeft ook wel wat. We genieten nu extra van de luxe. Morgen steken we over naar Italië en dan staat Venetië als eerste op het programma.

Vrijdag 10 augustus: Porec (Kroatië) – Mestre (Italië)

29 km (totaal 1005 km) – 102 hm.

Camping Rialto

Als de weg weg is

En de kluts is compleet kwijt

Goede raad is duur

We staan om zes uur op en zitten om half zeven op de fiets. En dat allemaal om op tijd bij de boot te zijn die ons naar Venetië gaat brengen. Ondanks de airco heb ik niet zo goed geslapen want het was een stressvol gebeuren om de kaartjes hiervoor goed te krijgen.

Op dinsdag heb ik die via internet geboekt voor vrijdag via Venezia Lines. Twee personen en twee fietsen, creditcard gegevens invullen, betalen en klaar. Maar niet heus.

De bevestiging heeft namelijk maar één fiets. Dus eerst mailen. Na een dag nog geen reactie. Bellen naar het kantoor in Italië. Wordt niet opgenomen. Nog een keer bellen en nog een keer bellen. Contact.

Uitgelegd wat het probleem is. De mevrouw spreekt half Italiaans en half Engels, dus ik kan haar moeilijk volgen. Maar goed, er was nog maar plek voor één fiets toen ik boekte. Terwijl ik er wel twee op kon geven. En nu? Moeilijk, moeilijk, moeilijk. Ze begrijp ons probleem. De fiets kan niet achter blijven. Ze gaat overleggen met haar supervisor en ze mailt me terug. Wat er ook komt, geen mail. Weer zelf gemaïld en nog geen mail.

Inmiddels zitten we in Kroatië en bel ik het kantoor daar. Een goed Engels sprekende mevrouw uitgelegd wat er aan de hand is. Ze snapt het helemaal. Natuurlijk kan ik Mevr. van der Veeke en/of haar fiets niet achterlaten. De fiets kan zo extra bijgeboekt worden en ik kan betalen bij inchecken. Helemaal opgelucht, maar ik vraag of ze mij hiervan een bevestiging wil sturen. Geen probleem, komt eraan. *Have a good journey*. Voor de zekerheid mail ik ook nog even dat ik op de bevestiging wacht.

Maar wat er ook komt, geen bericht. Niet op woensdag en niet op donderdag. Als we in Porec zijn, fiets ik langs het kantoor en leg weer het probleem uit. Ze weten van niets?! Maar zegt hij: *'send me an email and I will mail you back'*. Ik dacht het even niet, ik wil het NU geregeld hebben. Nou dat kan, als ik de extra fiets dan ook meteen betaal. 'Geen probleem, ik mail het wel' zeg ik hem. Maar hij wil het toch echt contant hebben. Afijn, ik krijg een nieuw ticket met twee personen en twee fietsen. Eindelijk geregeld.

Dus om zeven uur staan we bij de boot te wachten, die om half acht komt. Er staat al een rijtje mensen en het is wat chaotisch. Het blijkt dat ik me binnen ook nog een keer moet melden om een instapkaart te krijgen. De fietsen moeten afgeladen worden en zij zorgen voor het inladen van de spullen. Prima geregeld.

Binnenin is het een soort van vliegtuig. Krappe stoeltjes, maar wel airco en er is koffie en broodjes te krijgen. Zo jassen we er het laatste Kroatische geld doorheen. De overtocht zou twee uur en een kwartier duren. Met een vertrek van acht uur, zouden we er om kwart over tien moeten zijn. Om kwart voor twaalf fietsen we de haven uit.

Want... als we Venetië naderen mag de boot niet inhalen of snel varen. Dat kost een half uur. We mogen pas van boord als de boten met toeristen voor ons gelost zijn. Dat duurt een half uur. En we moeten door de douane. Dat duurt ook een half uur. Maar goed, we zijn er. Met alle fietsen en alle spullen. Nu alleen nog naar de camping en dat proces is een nachtmerrie.

Het eerste deel gaat goed. Op de lange brug naar het vasteland is een mooi fietspad aangelegd. Maar dan. We zitten links van 4 snelwegen, 6 spoorbanen en een water. En we moeten naar de andere kant. Er zou een tunneltje onder de weg moeten zijn, maar die kan ik niet vinden en staat ook niet (voor mij zichtbaar) aangegeven.

Meerdere keren vragen leidt ons steeds verder van het tunneltje vandaan. We komen alleen maar opgebroken wegen tegen waar we niet verder kunnen. Opritten naar snelwegen en doodlopende wegen. Na een uur zoeken en 10 kilometer verder ben ik er helemaal wanhopig van. Uiteindelijk komen we er. Hiervoor tillen we de fietsen over een hek bij een spoorweg, steken we deze over en lopen er en stuk langs. Daarna fietsen we een stuk op de snelweg en steken we die ook over. Ik wens het niemand toe. Ook mezelf nooit meer. Maar we zijn in Mestre, waar ook de camping is.

De camping heeft een mooi schaduwrijk plekje voor ons. Geen gras, wel droge grond. We komen wat bij van de stress, douchen en gaan naar de stad terug. Dat doen we met de bus. Retourtje kost €3 (pp) en de bus stopt voor de camping. Het is leuk alvast even in de stad te lopen. En dat doen we dan ook.

Zaterdag 11 augustus: Venetië

0 km (totaal 1005 km) – 0 hm.

Camping Rialto

Stad zo wonderschoon

Overspoeld door toeristen

Ambivalentie

Deze keer geen achtergrondinformatie over Venetië. Daarover is genoeg te vinden op internet. We hebben de stad gisterenmiddag/avond en vandaag bezocht. Ik heb meer dan 100 foto's gemaakt. De bedoeling was daar de tien mooiste uit te zoeken. Dat bleek te lastig zoals je kunt zien.

De gevoelens over Venetië zijn wat dubbel. Het is ontegenzeggelijk een prachtige stad. Met zijn kanalen, bootjes, oude panden, kerken, pleinen en pallazo's. Maar het is er zo druk en zo vercommercialiseerd dat ik me er niet prettig voel. Hoge prijzen voor alles. Dringen met de bootjes in de kanalen. Een deel van de uitbaters weet hoe je het de toerist naar de zin moet maken. Maar een groter deel is gewoon arrogant en maakt misbruik van de situatie. Natuurlijk is dit in elke grote toeristische stad zo, maar zelden heb ik er zo'n weerzin bij gevoeld als hier.

Toch hebben we ons vermaakt. We hebben veel gelopen en daardoor ook veel gezien. Natuurlijk de Rialto brug, het San Marco plein, de brug der zuchten en het 'ghetto' van de Joden. Veel hoofdstraten en ook veel achteraf straatjes. Veel kanalen en veel bruggetjes. En teveel gondels.

Daarnaast hebben we een Vaporetto genomen. Dat is een soort openbaar vervoer die je door de stad brengt. Voor €7,50 (pp) kun je er 75 minuten gebruik van maken. Als je in de buurt van het Le Roma plein op lijn 1 stapt, kun je meer dan een uur over het Grande Canal varen en zie je alles mooi vanaf het water. Wel uitstappen voordat je naar Lido gaat.

Heb ik er spijt van? Nee. Zou ik er nog een keer heen willen? Ja, maar dan in een wat minder drukke tijd. Zoal die bestaat. Mevr. van der Veeke was overigens weer gids in de stad. Zij heeft met straatjes genoten.

Zondag 12 augustus: Mestre – Biadene

70 km (totaal 1075 km) – 264 hm.

Artemide Relais

Land van Prosecco

Water klatert naar de gaard

Irrigeert de druif.

Zo'n rustdag is leuk maar het is heerlijk om weer op de fiets te zitten. Dat is toch de plek waar ik me het fijnst voel. Onderweg, in het landschap en ervaringen opdoen. We sjoemelen een beetje. Volgens de route gaan we eerst weer naar Mestre terug en dan via Favero Veneto naar het noordoosten. Wij gaan rechtstreeks naar Favero en snijden daarmee een paar kilometer af.

Het is zondag en Favero Veneto is nog in diepe rust. Net als alle andere dorpen die we onderweg tegen komen. Er is geen winkel open en er is niets te doen. Favero heeft overigens drie kerken waarvan de laatste twee aan het einde van de vorige eeuw gebouwd zijn. Ik vraag me af of dat nu nog lukt; kerken bouwen. Wij hebben vandaag veel klokkengeluid gehoord maar nauwelijks kerkgangers gezien. Wij fietsen in elk geval gewoon door. Ik zou het landschap hier haast Hollands willen noemen. Vlak, maisvelden, lange rechte wegen en zelfs een wind tegen. Vanaf Quarto d'Altino komen we langs de rivier de Sile. Deze stad dankt zijn naam aan het feit dat hij een kwart mijl van de Romeinse stad Altinum lag. Behalve dit feit heeft de stad weinig te bieden, dus we meanderen gewoon lekker met de Sile mee. Er staat een baksteenfabriek, wat te verwachten is bij zo'n rivier.

Bij Lughignana komen we de oude kerk tegen, die ze mooi in stand houden en wit afsteekt tegen de blauwe lucht. Ook hier beieren de klokken maar zien we niemand ter kerke gaan of komen. Ooit waren ze verbonden met het Casier klooster, maar vanwege 'communicatie'-moeilijkheden werd dit weer onthecht. We hebben het dan over de 15e eeuw. Je gaat je afvragen wat dit betekende. Hadden ze een coach nodig of zo?

We blijven de Sile volgen en in Casier komen we een heus botenkerkhof tegen. Minstens een tiental houten schepen ligt hier gewoon te rotten half in en half uit het water. Bijzonder. In Nederland zouden ze dit allang opgeruimd hebben.

Treviso is een grote stad waar we doorheen gaan. De stad heeft wallen uit de 15e eeuw en is een van de mooiste steden uit de Veneto-streek. Wij drinken wat op het Piazza della Prefettura, het sociale hart van de stad. We hadden ook graag even in de Duomo van St. Pieter gekeken maar die was op slot. En dat op zondag. Nu snap je ook waarom er geen kerkgangers meer zijn, als je toch voor een gesloten deur komt.

We kiezen ervoor de route door het Prosecco gebied te volgen, in plaats van rechtstreeks naar Oostenrijk te fietsen. Daarom gaan we richting Volpago del Montello. In dit gebied worden vele druivenrassen verbouwd maar de Prosecco druif nog het meest. De naam heeft overigens niets met secco (droog) te maken maar met het dorp Prosek dat in het Sloveens sprekende deel van het Karstgebergte bij Trieste ligt.

Ons valt het bewateringssysteem op dat we steeds langs de weg zien liggen. Vanuit de bergen wordt water, via meertjes, sloten en een soort van goten, geleid naar de akkers hier. Niet alleen de wijngaarden, maar ook de boomgaarden en maisakkers. Het is heerlijk fietsen naast dit kabbelende water.

In de achtergrond zien we de enige 'berg' in dit gebied. Il Montello ligt er nu eenzaam bij maar in de eerste wereldoorlog was dit een waar slagveld. Nu kun je over de berg en om de berg. Het eerste is voor de racefietsers, wij gaan er gewoon lekker omheen.

Na Volpago komen we op de Strade del Vino del Montello. Een prachtig weggetje dat je links een uitzicht geeft over de vallei met zijn wijngaarden terwijl je langs een irrigatiekanaal met gurgelend water fietst.

Daarna komen we in de buurt van Montebelluna en Biadene. In de laatste plaats heb ik een overnachting geboekt want er zijn hier geen campings. Onze B&B zit ergens afgelegen dus we willen graag nog wat te drinken halen. Het is tenslotte weer dorstig weer. We vragen een dame op een oude fiets of er in het dorp wat te vinden is. Ze neemt ons mee naar een kroeg, maar die blijkt gesloten. Daarom draagt ze ons over aan een bekende die ons meeneemt naar een feesttent. In eerste instantie lijken ze daar alleen koud water te hebben maar toch weet ik er een fles Prosecco te scoren. We zitten er tenslotte middenin! Maar door een communicatiefout (ze spreken alleen Italiaans) denken ze dat we één glas willen en openen de fles. Voor ons is dat geen probleem, we tikken het glas weg, de kurk gaat weer op de fles en die kan in de fietstas.

Onze B&B ligt tegen de helling aan. Maar dan heb je ook een prachtig uitzicht. Ondanks dat Booking.com schreeuwde dat er nog maar één kamer beschikbaar was, zijn we de enige in het gebouw. Ik bel de eigenaar en ondertussen maken we de fles Prosecco soldaat terwijl we uitkijken vanaf ons balkon.

De huisbaas is een oude fietser die geen woord Engels spreekt. Met handen en voeten voeren we een gesprek. Lastig, maar we begrijpen elkaar. De kamer is weer fantastisch. Ruim, mooie badkamer en airco. Op loopafstand ligt het restaurant *Osti Nati*. We zijn vroeg en kunnen nog een tafel bemachtigen. Het eten is er fantastisch en de sfeer echt Italiaans. Authentiek kun je het, volgens mij, niet krijgen. Met volle buiken rollen we terug naar onze kamer. Het kon minder.

Maandag 13 augustus: Biadene – Budoia

82 km (totaal 1157 km) – 812 hm.

Agriturismo al Ranch

Prosecco alom

Dorstmakende zonneschijn

Uitstel, geen afstel

Het ontbijt is ontzettend luxe. Eigenlijk ligt er alleen maar taart en wat yoghurts, dus ik ontbijt voornamelijk met taart. Vanochtend is de dochter er, maar die spreekt ook alleen Italiaans. Ze lijkt wat ongemakkelijk met de situatie. Misschien krijgen ze niet veel buitenlandse toeristen. We laden de fietsen op en gaan. Er staat een fikse dag gepland.

We fietsen het grootste gedeelte vandaag nog door het Prosecco gebied. We hebben eerder door noord-Italië gefietst en dat was niet zo bijzonder. Daarom hadden we weinig verwachtingen van dit gedeelte en ik moet zeggen dat het me 100% meevalt. Het is hier gewoon mooi fietsen, rustige wegen, weinig toerisme en fantastische uitzichten. De dorpjes zijn ontegenzeggelijk mooi. En dat wordt ook gereflecteerd in hun naam. Laten we wel wezen, als je Ciano del Montana heet of Crosetta del Montana, dan moet het toch wel mooi zijn?

In Bigolino gaan we even in de kerk kijken. Volgens een legende is hier ooit een beeld van Maria met kind gevonden, beide met een roos in de hand, in de rivierbedding van de Piave. Tot op heden wordt dit beeld tijdens een paar weken in mei bij een feestelijke processie door het dorp getransporteerd. In de kerk zie ik wel een beeld, maar de rozen hebben blijkbaar het loodje gelegd.

Wij volgen de Strade del Prosecco richting het noord-oosten. Overal rijden om ons heen, de hellingen staan er vol mee. Het schijnt dat de vraag naar Prosecco de laatste jaren flink omhoog is gegaan, wat natuurlijk een mooie opsteker is voor dit gebied, we zien zelfs nieuwe wijngaarden in aanplant.

Vanaf Campea krijgen we weer een klimmetje voor onze kiezen. Het voordeel hiervan is wel dat je mooie uitzichten krijgt. Een (klein) nadeel is dat we flink op de pedalen moeten. Het is hier ook rond de 31-32 graden, net als in Kroatië, maar omdat de warmte droger is, voelt het minder heet aan.

En af en toe zijn er waterplaatsen waar we even kunnen afkoelen. Vaak maak ik de pet of buff helemaal nat en dan kan deze lekker verdampen op mijn hoofd zodat het voor een aangename afkoeling zorgt.

Revine komt in zicht. Het ligt mooi tegen de berg aangeplakt waarbij de San Mateo kerk goed zichtbaar is. Het is overigens een aartspriester locatie. Vanaf hier hebben we een lange geleidelijke afdaling die wel 25 km duurt. Vittorio Veneto is een grote stad. We drinken hier even wat want de hitte en het klimmen geven veel dorst. Op een terras bestellen we beide twee consumpties. Daarvan zijn ze vaak wat in verwarring maar meestal komt het goed. De stad heeft mooie oude gebouwen.

Hierna hebben we aantal mooie weggetjes. Ik ben in het algemeen geen fan van Benjaminse, maar dit heeft hij toch mooi gedaan. We komen langs prachtige plekjes en soms staat er ineens een pareltje voor je. Om ons heen ontstaat overal onweer. Als we terugkijken waar we vandaan komen dan ziet het zwart.

Maar ook voor ons komen zwarte wolken, flitst het als bij een paparazzi-fotograaf en rommelt de donder. Het wordt steeds donkerder en ik kan de gps niet meer zonder verlichting aflezen. Op een paar kilometer voor onze eindbestemming barst het los. Er is geen houden aan en er zit niets anders op dan te schuilen onder een afdak bij een huis. Daar zitten we zeker een minuut of 25 waarbij ik nog even in slaap val in de deuropening. Gelukkig komt er niemand uit het huis.

In Budoia zit een grote super. Ik doe daar nog even de boodschappen en koop in elk geval weer een fles Prosecco om het af te leren. Daarna gaan we naar al Ranch. Als je een definitie van vergane glorie wilt hebben, dan moet je hier gaan kijken. Het was ooit een mooie paardenstal met overnachtingsmogelijkheid, restaurant en bar. Nu is dit alles in verval geraakt. De kamer is adequaat. Wat je voor €50 mag verwachten, hij is in elk geval schoon. De rest is gewoon vervallen. We zouden hier moeten kunnen eten volgens booking.com maar dat is gereduceerd tot een weekend-service. Gelukkig had ik daar al een klein beetje rekening mee gehouden bij het boodschappen doen. Op de veranda koken we onze eigen pasta maaltijd met de ingrediënten die we nog hebben. Een mager maal, maar wel voedzaam. Het was een vermoeiende dag dus we gaan er op tijd in. Kijken wat

morgen weer brengt. Ik hoop dan dat we weer kunnen kamperen want de tent begint al te klagen dat hij zo lang in de zak moet.

Dinsdag 14 augustus: Budoia – Pinzano

55 km (totaal 1212 km) – 430 hm.

Wild kamperen

Het gaat weer omhoog

De benen geven het op

Natuurplek nodig

Zonder spijt nemen we afscheid van el Ranch. Na de koude douche van vanochtend kan ik alleen maar concluderen dat het eigenlijk een verlopen bende is. We zoeken de route weer op en komen als eerste in Aviano. Aan de naam kun je al raden wat hier is; een Italiaanse luchtmachtbasis. Daar zien we overigens niet veel van. Wel van de markt, waar Mevr. van der Veeke nog een stukje verse kaas aanschaft.

Daarna maken we de geleidelijke klim af waar we gisteren mee begonnen zijn. Een korte heftige klim heeft ook wel wat want dit zeurt gewoon kilometers door. Alsof je continu tegen een harde wind in moet fietsen. Het voordeel is wel dat we een groot deel een mooi fietspad door de vallei hebben. Vlak voor Maniago steken we het dal over via een brug. Het valt op dat de rivierbeddingen hier droog liggen. Het meeste water stroomt ondergronds. De beddingen zijn eigenlijk alleen bij heftige regenval gevuld als de grond het niet snel genoeg kan verwerken. En soms zit er ook gewoon een dam in waardoor er weinig waterstand is. Het water is ook hier, net als in Slovenië en Kroatië, erg mooi azuurblauw.

Het kan zijn dat we wat blasé worden want ik maak niet zoveel foto's meer. Het kan ook zijn dat we gewoon moe zijn. Inmiddels zitten we in de vierde week en het lichaam vindt het welletjes. We hebben wel wat rustdagen gehad, maar dan sjouwden we meestal door een stad. Tenslotte kan het natuurlijk ook gewoon de Prosecco zijn van gisteren.

In elk geval rijgen we de kilometers aan elkaar. Het verkeer is niet druk en vaak hebben we een mooi pad door de velden. We fietsen eigenlijk weer terug naar waar we twee weken geleden waren. Richting Sloveense grens en de Vrsic. Zien we hem daar in de verte liggen. De fietsroute die we volgen is de FVG 3. FVG is de afkorting van de regionaam Friuli Venezia Giulia.

Plekjes voor koffie en een boterham zijn hier lastig te vinden. Ze hebben dan wel fietsroutes maar de verdere aankleding ontbreekt vaak. Wij zoeken dan een plekje bij een kerk of bij een begraafplaats. Daar is schaduw, er zijn bankjes of een trap waar je kunt zitten en, als je geluk hebt, ook nog een kraan. De Italiaanse begraafplaatsen zijn anders dan in Nederland. Hier doet de Lidl goede zaken met de kunstbloemen.

In Valeriano beraden we ons op het plan. Er schijnt een kampeerplek te zijn over een paar kilometer, maar, behalve de plek, kan ik er niets over vinden op internet. Wat betreft hotels en B&B is er de komende 25 kilometer niets. En over 25 kilometer is er ook een camping, maar dan zitten we al in een stuk van de klim naar de Tarvisio pas. En we zijn eigenlijk gewoon moe. Dus we gaan eerst kijken bij de onbekende kampeerplaats. En die vinden we. Een stuk buiten Pinzano is een voetbalveldje en er is een grasveld. Verder is alles afgesloten. Geen wc, geen water, geen wifi en geen stroom. En ook geen andere essentiële levensbehoeften. Toch besluiten we hier te blijven. Er is een overkapping waar we droog kunnen zitten. Iets verderop is de rivier waar we onszelf kunnen wassen. Van een hond-uitlatende vrouw horen we dat er verderop een drankengroothandel zit waar ik wat water kan kopen. En zelfs een koud biertje. Het enige is dat we geen boodschappen hebben gedaan. Het eten bestaat uit brood en kaas. En we hebben nog noedels als noodmaaltijd. Daarvoor terug krijgen we heel veel ruimte en rust.

Tegen half vijf begint het weer te regenen. En dat blijft het de hele avond doen. Ik schrijf dit verslag onder het afdak terwijl Mevr. van der Veeke lekker ligt te lezen in de tent. We warmen de noedels op en eten alles wat we nog hebben. De avond brengen we door met koffie en thee en lekker lezen. Morgen doen we het eerste deel van de Tarvisio.

Woensdag 15 augustus: Pinzano – Pontebba

64 km (totaal 1276 km) – 645 m.

B&B Melanie

Verrassend uitzicht

Streelt zintuigen en zinnen

Schoonheid overal

Het heeft tot een uur of twaalf geregend maar dat tikken op de tent klinkt heel rustgevend. Om een uur of twee kwam er nog wat jeugd uit het dorp langs maar daar hadden we geen last van. En vanochtend kwamen mannen in uniform en pistool (soort boswachter, maar die dragen toch geen pistool?) even checken. De ene boswachter was zelf ook een fietsreiziger, dus het was helemaal goed. Bij vertrek worden we nog aangevallen door een roedel honden. We willen er wel een meenemen maar de fietstas zit nog vol met katjes.

Ik heb best trek dus bij de bakker in Fiagogna kopen we eerst de boel leeg. En dan zoeken we een bankje op waar we kunnen ontbijten. We zitten onder de kerk die elk kwartier (!) de klokken laat bim-bammen. Je zou er maar tegenover wonen... wij hebben in elk geval koffie, een croissant en, naar Italiaans gebruik, taart bij het ontbijt.

Daarna hebben we een prachtige fietsdag met de mooiste uitzichten. Ik dacht dat we blasé waren maar de ooh's en aah's klinken alom. Via een aantal smalle dalen fietsen we richting Oostenrijk. Om ons heen hoge bergen met veel groen. En omdat het gisteren geregend heeft, is het wat afgekoeld. Daarnaast komen we prachtige dorpjes tegen. Het begint een beetje een mix te worden tussen Italië en Oostenrijk. Het binnenrijden van Trasagish is een plaatje.

De route loopt grotendeels over rustige autowegen. Braulins, Bordano en Pioverne passeren. We komen ook over de Strade di Bottecchia, vernoemd naar de Italiaanse wielrenner Ottavio Bottecchia. Hij was de eerste Italiaan die de tour won. Hij stierf op 32 jarige leeftijd onder mysterieuze omstandigheden. Maar er zijn ook autovrije delen. Nadeel is wel dat het dan vaak grindpaden zijn, maar de bruggetjes en de afwezigheid van auto's maakt veel goed.

Venzone is een prachtig dorpje. We naderen het via een lange brug en zoals het daar tegen de groene berg geplakt ligt, is het een plaatje. In de bossen zitten lynxen, beren, steenbokken, reeën en gemzen. Het dorp heeft veel last gehad van de aardbeving in 1976. Niet eens zo lang geleden. Een ingestorte kerk hebben ze als monument laten liggen. Ook hier is er weer een soort van rommelmarkt. Eigenlijk komen we dit in bijna elk dorp tegen. En in veel dorpen merken we dat het feest is.

Maar wij komen voor de mummies van Venzone. De natuurlijke omstandigheden waren dusdanig dat mummificatie vanzelf optrad door de juiste temperatuur, vochtvrij en de aanwezigheid van calciumsulfaat in de bodem. Naast de kathedraal staat een huisje waar je met een muntje naar binnen kunt. Dat muntje haal ik in een aanpalend café voor €1,50. Mummies zijn fascinerend. Eng en intrigerend tegelijkertijd. Ze zijn uit de 16e tot en met de 18e eeuw. In totaal zijn er 21 waarvan er 5 tentoongesteld worden. Natuurlijk netjes met een lendendoek.

Hierna moeten we een stuk over een drukke provinciale weg. Er is weliswaar een fietsstrook naast, maar je zit wel op dezelfde weg als de auto's. Alleen een witte lijn is de scheiding. Dit gaat een aantal kilometers door tot Carnia. Daarna is het een rommeltje. De route lijkt over een oude spoorlijn te lopen maar die is bedekt met vuistgrote keien en compleet overgroeid. Hier is niet te fietsen. Dan maar weer op de snelweg verder. Bij Resiutta blijkt wat de bedoeling is. Hier komt de droom van elke fietser; De Alpe-Adria-radweg. Een mooi vrijliggend fietspad over een oude spoorlijn. We gaan door een aantal oude spoortunnels. Je voelt aan de temperatuur al of hij lang of kort is. Hoe kouder, des te langer. En erbinnen gaan de lichtjes aan terwijl je langsfietst.

De tunnels voorkomen een hoop klimmen. Maar ook de oude spoorbruggen zijn geschikt gemaakt voor de fietsers. Het is hier overigens ongelofelijk druk (niet aan de foto's te zien). Veel dagjesmensen die stroomafwaarts fietsen en met de trein terug gaan. Wij fietsen stroomopwaarts en gestaag klimmen we tot boven de 500 meter. Het voelt als een fikse tegenwind, dus goed te doen. Zo fietsen we de laatste 30 kilometer naar Pontebba. Een enkele keer moeten we nog even flink aan de bak maar al met al is het een gemakkelijke dag.

Pontebba is gezellig druk en de terrassen zitten vol. Gezinnen, racefietsers en veel fietsreizigers. Via Google hebben we een B&B in het centrum gevonden. Weer een luxe nacht na gisteren. En omdat dit de laatste nacht is in Italië gaan we voor een echte pizza. Morgen doen we het laatste stukje naar de Tarvisio en dalen dan af naar Villach. En daar hopen we dat de plek en het weer geschikt zijn om een rustdag te nemen.

Donderdag 16 augustus: Pontebba (Italië) – Villach (Oostenrijk)

64 km (totaal 1340 km) – 486 hm.

Camping Gerli

De top is bereikt

De daling gaat beginnen

Rust voor de benen

Zoals ik al vertelde, is het in vele dorpen feest. Zo ook in Pontebba. Op een gewone woensdagavond gaat het tekeer alsof we in de auto van Bolhuis zitten (Baflo's grapje). Ik snap nu ook waarom hier zoveel aardbevingen voor komen. Maar hoe hard ze ook hun best doen, wij vallen gewoon om half elf in slaap.

Het ontbijt wordt de volgende ochtend in het café eronder geserveerd. En het is eigenlijk wat we van een Italiaans ontbijt verwachten; koffie, sapje en croissant. In het café is het alweer druk als we vertrekken. De eerste fietsers zitten er en de dorpingen staan er om een espresso te nemen.

Wij gaan verder over de prachtige fietsroute. We passeren San Catharine, Malborghetto en Ugovizza waarbij we gestaag de hoogtemeters maken. Deze dorpen zien we in de verte liggen want meestal fietsen we er hoog boven langs. Het fietspad is rustig en af en toe passeren we een tunnel.

Ondanks dat het de Tarvisio pas heet, ligt het hoogste punt bij Camporosso. Daar is het 820 meter hoog terwijl het bij Tarvisio 'maar' 756 meter hoog is. Camporosso is trouwens een belangrijk bedevaartsoord. Daar zien we niets van, ook geen verdwaalde pelgrims. Of ze moeten toevallig op de fiets zijn. Van de plaats Tarvisio zien we iets meer maar het is er wel een gekkenhuis met fietsers. Velen gaan daar met de auto of trein heen om een fiets te huren en alleen maar af te dalen. Amateurs! Wij gaan gauw verder want nu zitten wij ook in de afdaling. En ook hier zijn de uitzichten adembenemend.

Grenzen van Sjengen-landen zijn tegenwoordig onzichtbaar. Ik heb hem op de GPS gemarkeerd, dus ik zie precies wanneer we erover heen gaan. En als je even zoekt is er meestal nog wel een grenspaal te vinden. Het fietspad loopt hoog boven de autowegen. Soms moeten we een klein stukje klimmen maar voornamelijk is het dalen over spannende paadjes in het bos. Bij Arnoldstein komen we weer een stukje op de autoweg. Hier gaan we even bij het oude klooster kijken. Het is mooi gerestaureerd. Voor €3 p.p. kunnen we erin. Langs de rivier de Gall gaan we door naar Villach. Het is een mooi steenslagpad langs het water. We doen er een paar caches en een lunch. Omdat er geen bankjes zijn, gaan we gewoon met de tarp in de berm zitten. Het levert verbaasde blikken op van de mensen die langs komen. In Pontebba heb ik lekkere broodjes gehaald, een stukje worst en kaas uit Cividale. Het is smikkelen.

De camping ligt een stuk buiten de stad, dus we laten Villach voor wat het is. Langs de Drau gaan we richting Neufellach. Om bij de camping te komen moeten we door een aantal woonwijken. En als je van de rivier af gaat, moet je klimmen.

We hadden in de Google recensies al gelezen dat de camping gedateerd is. En dat klopt. Een oud vrouwtje doet de receptie, het restaurant en de bar en probeert vijf mensen tegelijk te helpen. Daar raak je ook gedateerd van. We krijgen een prima plek waar je alleen lopend of met de fiets kunt komen. Wat ons betreft helemaal goed want voor de rest zijn het veel campers en grote caravans op doorreis. Hier gaan we morgen een verdiende rustdag houden.

Vrijdag 17 augustus: rustdag Villach

6 km (totaal 1346 km) – 34 hoogtemeters.

Camping Gerli

Lekker luieren

Een boek, wat zon en een bier

Hebben we verdiend

Vandaag nemen we het ervan. Beetje uitslapen, koffiedrinken, lezen en wat fietsonderhoud doen. Ik moet wel even op de fiets om boodschappen te doen, maar daar blijft het dan ook bij. De drankjes zijn koud gezet voor later in de middag. En dan morgen weer op de fiets.

Zaterdag 18 augustus: Villach – Badbruck

107 km – waarvan ongeveer 82 gefietst (totaal 1428 km)

1052 hoogtemeters – waarvan ongeveer 552 gefietst

Camping Pub Gastein

Soms zit alles mee

Geboren voor het geluk

Drijf mee op de stroom

18-8-18, zo'n magische datum moet wel geluk brengen. En dat deed het voor ons. Als ik het optimaal had kunnen plannen, dan had het niet beter kunnen lopen vandaag. Een dag waarin alles meezit.

De rustdag heeft ons goed gedaan. Volledig uitgerust en uitgeslapen, sta ik om half zeven al onder de douche. En voor achten zitten we op de fiets. Het eerste deel van de dag volgen we nog steeds de R1, en die heet hier de Drauradweg. Dat is een fietsroute langs de rivier de Drau. Het is een mooie route over fietspaden zonder auto's. Vaak asfalt en soms steenslag. En een paar keer moeten we hem oversteken en aan de andere kant verder gaan. Het is een rivier met allerlei stuwen erin. Dit heeft tot gevolg dat er totaal geen scheepvaart is. Geen beroeps-, maar ook geen pleziervaart. Is wel wat saai maar omdat er nauwelijks wind staat fiets je wel steeds naast een spiegel. Voor het eerst sinds tijden fietsen we ook helemaal vlak. En dat schiet lekker op. Nu pas merk je hoeveel extra energie het klimmen met bagage kost.

Een ander feit is dat je om en langs alle dorpjes fietst. We passeren Puch (de ouderen onder ons herkennen de brommer), Kellerberg, Feffernitz en Freistritz zonder er iets van te zien. Alleen Spittal gaan we even doorheen. We hadden gehoopt dat de route langs slot Porcia zou lopen, maar dat doet hij niet. We krijgen er zelfs geen glimp van mee en we zijn Spittal alweer uit voor we er erg in hebben. Hierna komen we meer in de velden en minder aan de Drau. Fijn die afwisseling. Geen kabbelend water maar vers gemaaid gras en hooi dat ligt te drogen. Heerlijke geuren.

We komen wel langs Teurnia, een oude Romeinse nederzetting. Het was een decadente toestand toen met wijn uit Palestina, oesters en andere zeevruchten en ze hadden vloerverwarming en wifi. Nou ja, misschien dat laatste niet.

Bij Mollbrucke verlaten we de Drau. Die gaat met een lus weer richting het zuiden en wij gaan naar het noorden. We stappen over op fietsroute R8, die de Glocknerroute wordt genoemd. Om ons heen worden de bergen hoger naarmate we meer in het Hohe Tauern natuurpark komen. In 1971 kwamen Tirol, Salzburgerland en Karinthië overeen dat ze een groot gebied authentiek willen houden. En op dit moment is dit het grootste natuurpark van Europa. Met meer dan 300 bergen boven de 3000 meter zeker indrukwekkend te noemen.

Voor Obervellach krijgen we nog een paar kleine klimmetjes. Hadden we natuurlijk kunnen weten als een naam met 'ober' begint. Ik heb liever die obers waar je wat bij kunt bestellen. Maar goed, in Obervellach komen we voor een moreel dilemma. Om van Obervellach naar Mallnitz te komen moet je een klim van 500 meter in zes kilometer doen. Dat is bijna 10% en daar zijn we zeker twee uur mee bezig. En inmiddels hebben we ook al 76 kilometer op de teller.

Het alternatief is een buschauffeur een goede dag bezorgen. We rijden langs de bushalte waar net de bus naar Mallnitz op het punt staat te vertrekken. En de chauffeur heeft niemand in de bus. Hij leeft helemaal op als ik vraag of we met de fiets in de bus kunnen. Dat kan. We hoeven niet eens de tassen eraf te halen. Voor €15,20 kopen we 500 hoogtemeters. Ik had natuurlijk liever gefietst, maar soms moet je je verantwoordelijkheid pakken en doen wat er gedaan moet worden.

Tien minuten later zet de chauffeur ons bij het station in Mallnitz er weer uit. Hier moeten we met de trein door de Tauerntunnel, net als de auto's. We betalen hiervoor €9,40 voor twee personen en twee fietsen. De reis duurt ongeveer 12 minuten. Deze trein gaat de hele dag door elk uur. Dus we kunnen een kaartje kopen en bijna meteen instappen.

In Bockstein stappen we weer uit. Het is nu een nietszeggend plaatsje maar in het verleden was het de goudmijn van Oostenrijk. Iets verderop ligt Bad Gastein. Het is een prachtig plaatsje waarvan de hoogtijdagen in de vorige eeuw lagen.

Het is een vakantie-en een kuuroord waar de groten der aarde kwamen. Onder andere Elisabeth van Oostenrijk en Hongarije (ook bekend als Sissi) en de sjah van Perzië kwamen hier. Men dicht heilzame kwaliteiten toe aan het water dat radon bevat maar de werking is nooit bewezen.

Het centrum is ontzettend steil en volgebouwd met een soort van mini-wolkenkrabbers, zonder dat je dit doorhebt omdat alles tegen de rotsen aan is gebouwd. Het is gesitueerd rond een waterval die door het hele dorp gaat. In drie fasen heb je een verval van 341 meter en hierdoor wordt de lucht negatief geïoniseerd (ja, ja...) wat bijdraagt aan de gezondheid. Wij zien er ineens 10 jaar jonger uit en alle vermoeidheid is weg.

Hoe het ook zij, het is een fascinerend dorp om doorheen te gaan. Door de teruggang in het toerisme is het wel wat vergane glorie geworden en staan veel hotels leeg of in verval. Wij waren in elk geval blij dat we hier naar beneden konden gaan en niet omhoog. Volgens Benjaminse 'even doorzetten' maar volgens mij gewoon een uur lopen want ik kwam met rokende remmen beneden.

We hebben inmiddels een flink aantal kilometers erop zitten. Daarom pakken we de eerste camping die we tegenkomen. De beschrijving vond ik maar zo-zo door de naam; pubcamping en kegelbaan. Maar het is de mooiste en (tot nu toe) goedkoopste die we hebben deze vakantie. De uitbater is een kordate man die van duidelijk houdt op een vriendelijke manier. We hebben een groen grasveld, prachtig uitzicht en een heerlijke douche. Zo zie je maar dat je beter niet op je eigen interpretatie af kunt gaan, maar meer op de feiten. We koken ons maal en 's avonds zitten we in de campingkroeg. Want op deze hoogte (840 meter) is het knap koud 's avonds. Eigenlijk voor het eerst deze vakantie.

Zondag 19 augustus: Badbruck – Zell am See

53 km (totaal 1481 km) - 456 hm.

Camping Seecamp

Zell am See als doel

Benieuwd naar groene pistes

Zomers tafereel

We denken dat we vandaag een rustige en gemakkelijke dag hebben met maar een kleine 60 kilometer. Daarom doen we wat rustiger aan en zitten pas rond half tien op de fiets. De uitzichten zijn vandaag zonder meer mooi, maar de route is wat minder mooi dan gisteren. We zitten veel langs autowegen alhoewel je dat op deze foto niet zou zeggen.

Bad Hofgastein is ook weer een kuuroord én een skidorp (in de winter). We vinden er een bakker die open is en er is al allerlei volk op straat. Maar het volgende dorp, Dorfgastein vinden we meer Oostenrijks. Het hotel heeft een mooie muurschildering, de bakken zitten vol met bloemetjes en de kerk is prominent aanwezig. Het is met zijn 1627 inwoners overigens de kleinste gemeenschap in de Gastein vallei.

Om in Lend te komen moeten we door een tunnel van anderhalve kilometer. Samen met de auto's, en ik kan je vertellen dat dit een enorme herrie is. Het lijkt wel een spinningles van Wim waar de muziek ook zo hard staat dat je oordoppen nodig hebt. Ik wilde dat ik ze meegenomen had. Verder is hij goed te doen omdat we over een afgescheiden fietspad gaan. Alleen bij tegenliggers moeten we even langs elkaar heen manoeuvreren.

Bij Lend moeten ik even zoeken omdat het weer een spaghetti van wegen is, maar dankzij de GPS vind ik de juiste. We dalen hier meteen 100 meter steil naar beneden en komen daarbij vloekende fietsers met rode koppen tegen die omhoog moeten. Benjaminse maakt hier geen vrienden mee.

Lend is ook weer zo'n mooi dorpje. Een fontein, bloembakken, bloemetjes en een kerk. Wij vinden het mooi genoeg om even een boterhammetje te eten. Hier in Oostenrijk hebben ze tenminste weer bruine broodjes want in Italië was zelfs het volkorenbrood wit.

Bij Taxenbach is er weer een tunnel maar hier worden de fietsers er omheen geleid. Heerlijk even een stukje zonder auto's en Mevr. van der Veeke weet zelfs nog even een cache te scoren die aan een touwtje in het ravijn hangt.

Zo gaan we langzaam richting Zell am See. Het fietsen gaat vandaag wat moeizaam en valt me zwaar. Komt het door de lange dag van gisteren? Of omdat ik dacht dat het gemakkelijk zou worden? In elk geval zijn we blij dat het eind van vandaag in zicht komt.

Zell am See kennen we van de wintersport. Dan is alles wit. We zien de pistes liggen waar we afgesuisd zijn maar dat zijn nu groene weiden. Ook in de zomer is het hier een gekkenhuis met mensen want in het dorp staan de auto's vast omdat de parkeergarage vol is. Hebben we met de fiets gelukkig geen last van. Werner von Trapp, je weet wel...van die zingende familie, kwam hier trouwens vandaan.

De camping in Zell am See is net zo vol als het stadje. Er is een tentenveldje en omdat we op tijd zijn, kunnen we nog een mooi plekje vinden. Met uitzicht op het meer en -eindelijk- de Grossglockner én een bankje. Vooral dat laatste is fijn, want ik ben door mijn stoeltje gezakt. En het helpt natuurlijk dat we een klein tentje hebben. Mevr. van der Veeke duikt, met kleren en al, in het meer want het is weer een hete dag. Ik houd het gewoon bij een douche. En omdat de winkels dicht zijn, hebben we geen eten kunnen kopen. Dan maar uit eten en ik moet toegeven, zo'n Oostenrijkse schnitzel is geen straf.

Maandag 20 augustus: Zell am See – Nederland

52 km (totaal 1533 km) - 237 hm.

Camping Steinpass

Zonder verwachting

Komt de grote verrassing

Wie had dat gedacht?

Met weemoed moet ik toegeven dat het einde van de vakantie nadert. Je kunt het wel ontkennen, maar hij staat echt om de hoek. We zien Salzburg, en dus het einde, bij elke kilometer dichterbij komen. Desalniettemin proberen we zo goed mogelijk nog van elke dag te genieten en vandaag was dat niet moeilijk. Want de route is erg mooi en de gemakkelijke dag, die we gisteren verwacht hadden wordt vandaag gerealiseerd. Ik kan niet anders dan blij worden als ik 's ochtends mijn tent uit kruip en als eerste een spiegelende Zeller See zie.

We zitten iets beter in het ritme dan gisteren en dus weer op tijd op pad. Onverwachte bonus is dat ik de tent droog in kan pakken. Via kleine wegen gaan we naar Maishofen waar we boodschappen doen. Daarna komen we in Gerling waar zowaar de kerk open staat. Het is een oude kerk waarvan de historie teruggaat tot de middeleeuwen. Bij de renovatie in 1971 kwam het fresco van St. Christophorus tevoorschijn. Als reizigers is het altijd goed als we deze tegenkomen. Binnen is het allemaal bling-bling wat ze goed beschermen want je kunt wel kijken, maar je kunt er niet in.

Saalfelden is een redelijk groot dorp. Ik zou het geen stad willen noemen. Typisch Oostenrijks met een centraal plein, kerk en natuurlijk fonteinen. Historisch gezien is het een opstandige gemeenschap want ze weigerden vroeger aan hun belastingplicht te voldoen. Hier begint ook ons laatste traject. Dat vieren we door een koffie met 'schnecke' en uitzicht te consumeren. We hebben mooi zicht op de burcht en als je goed kijkt, dan zie je het witte kerkje nog. Het is me opgevallen dat kerkjes vaak bovenop onmogelijke plaatsen staat. Je moet dan wel sterk in je schoenen staan om naar de kerk te (kunnen) gaan.

Vandaag is het voornamelijk dalen via speelse wegen. Het dal wordt steeds smaller zodat trein, auto en fiets om de beschikbare ruimte moeten vechten. Maar, in tegenstelling tot gisteren, is er steeds nog ruimte voor een vrijliggend fietspad.

Zo passeren we Weissbach (bei Lofer), St. Martin (bei Lofer) en Lofer zelf. Dit is weer een Oostenrijks plaatje van een dorp met een mooi centraal plein. De kerk heeft deze keer geen spitse toren maar een ui.

Het leuke van fietsen is dat je langs plekjes komt die je met de auto nooit zou zien. Zo fietsen we een hele tijd langs de Saalach. Waren de riviertjes in Slovenië, Kroatië en Italië bijna leeg, hier stroomt het nog voldoende. Ook vandaag is het weer warm, dus alleen het zicht al op zo'n snelstromende beek geeft verkoeling.

We passeren Unken en Niederlande. Je waant je bijna thuis. Hier bevindt zich ook de laatste camping voor Salzburg. Het was te ver om in een keer door te fietsen, dus daarom maken we de laatste dagen wat minder kilometers. Het is weer een prachtige camping met een mooi uitzicht. We vinden een mooi plekje, met schaduw, onder een boom. Enig nadeel is dat je de weg steeds hoort. De uitbater is een oudere hippie met één tand. Ik check in en vraag of hij ook bier verkoopt. Nee, dat doet hij niet maar hij wil me er wel een geven. En neem er ook een voor je vrouw mee. Een camping met gratis bier is natuurlijk nooit weg! De rest van de middag kunnen we vakantie vieren. Morgen zijn we weer terug bij ons startpunt.

Dinsdag 21 augustus: Nederland – Koppl

66 km (totaal 1599 km) - 627 hm

Camping Huberbauer

De reis zit erop

Hoofd vol met ervaringen

Genieten van rust

Door het heldere weer vannacht en het hoge gras zou een dwelipaauze in de tent niet misstaan. Maar goed, het is weer prachtig weer vandaag en de tent drogen we later wel. Het is de laatste dag fietsen. Eerst naar Salzburg. Dan het allereerste deel van de route die we nog niet gedaan hebben. En tenslotte nog een verbindingsstukje naar de camping waar de auto staat. De route van vandaag is weer uitzonderlijk mooi. Nauwelijks autowegen, veel spannende paadjes en veel door de natuur.

We komen nog even in Duitsland. Dat zet het aantal landen van deze vakantie op vijf. Ik zie het alleen aan de GPS en Mevr. van der Veeke zit goed op te letten en ziet nog een bordje in de berm. Als we in Oostenrijk terugkomen is er helemaal geen indicatie dat dit gebeurt. Zo vervagen alle grenzen natuurlijk.

Naar Salzburg toe worden de bergen steeds lager. Je zou het nauwelijks bergen meer kunnen noemen, het zijn meer heuvels. Maar soms stoppen we even om te kijken waar we vandaan komen. Om het afscheid te verzachten tonen de bergen zich op hun mooist.

Bad Reichenhall is een Duitse plaats die vooral bekend is van zijn zout- en pekelpductie. Je kon er in baden, je kon het drinken en je kon het snuiven. In 1834 is de stad bijna tot de grond toe afgebrand omdat ze een brandende bezem niet blusten. En waarom niet? Omdat er toevallig een overheidcommissie op bezoek was en die wilden ze niet verstoren. Verkeerde keuze lijkt me. Ons valt op dat ze de stad daarna weer mooi opgebouwd hebben. Hier is geen sprake van vergane glorie. Het is een prachtige en levendige stad.

Meestal maak ik onderweg zelf een bakje koffie. Omdat het een feestelijke dag is -onze schoondochter Rosa is jarig- nemen we eens een keer een koffie en een gebakje bij de bakker.

Bij kasteel Marzol staan we even stil. Het is in de 15e eeuw gebouwd en is zoals een kasteel moet zijn. Vier hoektorens, kantelen en een robuuste uitstraling. Ik mis alleen de prinses in de toren.

Via fietspaden worden we Salzburg binnen geleid. De stad wordt gedomineerd door een vesting op een onneembare rots. Hier wordt al sinds mensenheugenis zout gewonnen. Vandaar de naam Salzburg en de Salzkammergut regio. Ook de ligging aan de rivieren Saalach en Salzach heeft aan de economische ontwikkeling meegeholpen. De stad is ooit Keltisch begonnen, onder de Romeinen ontwikkeld en later een bisdom geworden. En natuurlijk is Mozart hier geboren. Zonder hem hadden we nooit de Mozartkugeln gehad.

In het centrum moeten we ons weer een weg banen door Japanners en Chinezen maar we krijgen toch een kleine indruk van de stad. Hij is prachtig. Morgen trekken we een dag ervoor uit om hem goed te bekijken.

In principe zit de route er nu op, maar we hebben nog een stukje van 20 kilometer wat we bij aanvang hebben overgeslagen. Die loopt boven de stad langs en betekent toch weer even klimmen voor ons. We hebben genoeg geoefend dus dit is geen probleem. En dan nog even puzzelen om bij de camping terug te komen waar de auto staat. Ook dat lukt en tegen half vijf sluiten we de ronde af met bijna 1600 kilometer op de teller. Het was weer een fijne tocht en ik ben altijd blij dat het zonder ongelukken en grote pech afgesloten kan worden.

Als ik de auto op wil halen, dan doet hij helemaal niets meer. De accu is compleet leeg. Ik moet even nadenken hoe dit kan gebeuren want de auto heeft hier een beveiliging voor. Maar dit jaar heb ik een anti-martrer apparaat laten installeren en die by-passed deze beveiliging en trekt rechtstreeks stroom van de accu. Na een maand is die wel ongeveer leeg. Gelukkig biedt de Oostenrijkse wegwacht uitkomst. Even de lader erop en hij doet het weer. Ik moet wel even 30 kilometer rondjes rijden maar dit is weer eens wat anders dan fietsen. Overigens hoeven we bij het afrekenen niet te betalen voor het stallen van de auto. Een kleine bonus van de camping!